

KOMMUNISTISK POLITIK

IKKE I VORES NAVN

*INGEN KRIG MOD IRAK!
FOR ET FRI T PALÆSTINA!*

Nr. 18

6. årg.

2002

14. september -

27. september

Støttepris 12 kr.

TEMA: IKKE I VORES NAVN

11. september - et år efter s. 2 ● Nyrups skæbnetime s. 3 ●
Finanslov 2003: Igen - igen! s. 4 ● De riges skattestop s. 5 ●
Massakren på den kollektive trafik s. 6 ● Frivillig fredspligt s. 8 ●
EU-ASEM-topmøde s.10 ● Om pjækkerøve s. 11 ● IKKE I VORES NAVN s. 12 ●
Bush's, Blairs og Foghs store løgn s. 14 ● Hamma løsladt s. 17 ●
Slutdeklaration Quito s. 21 ● Debat s. 21 ● I Århus-konferencens kølvand s. 24

Status 11. september - et år efter

Der råder fortsat megen mystik om, hvad der egentlig skete den 11. september 2001. Hvem stod bag det? Osama bin Laden er angiveligt stadig ikke blevet dræbt. Der er kommet masser af oplysninger frem om forhåndsadvarsler til de amerikanske efterrettningsorganer og myndigheder, som der ikke blev reageret på. Hvorfor?

Det er en kendsgerning, at 'krigen mod terror' blev proklameret allerede den 11. september 2001 - ikke af den amerikanske præsident, men af den tdl. israelske ministerpræsident Ehud Barak i et interview på BBC.

Det er også en kendsgerning, at allerede den 11. september blev Osama bin Laden udpeget som bagmand for terrorangrebet - som USA ikke anede noget om, før det fandt sted. Få timer senere var man parat til at gå i krig mod Afghanistan for at straffe den skyldige.

Det er ikke tilfældigt, at det indtryk har lejret sig, at den 11. september var en velkommen anledning og et påskud for at kaste verden ud i en permanent tilstand af krig, anført af USA og med Israels Ariel Sharon og Englands Toni Blair som faste partnere.

USA benyttede lejligheden til at sætte sig i bevægelse for en ny 'antiterrorkoalition' og som første mål at udskifte det afghanske taliban-regime i en blodig krig for at indsætte Hamid Karzai, en håndplukket USA-lakaj som ny præsident. USA's blodige felttog i Afghanistan har krævet tusinder af civile direkte bombeofre - og titusinder af dræbte som følge af krigshandlingerne og krigsvirkninger. Krigen i Afghanistan er for øvrigt ikke slut: en partisankrig for at kaste besættelsesmagten USA og de øvrige udenlandske styrker ud er i gang.

Og USA benyttede lejligheden til at bide sig militært fast i Centralasien - et område, som traditionelt har været russisk og kinesisk interessensfære. Et udbygget system af militærbase i de tidligere centralasiatiske sovjetrepublikker er nu på plads - og USA bedre rustet til at sætte sine enorme olieinteresser i området igennem. De nye geostrategiske magtforhold i Asien betyder, at USA nu militært har omringet både Kina og Rusland. Terrorkrigens andet offer var palæstinenserne. I ly af den har Ariel Sharon fået kuld kastet den såkaldte 'Oslo-fredsproces' og genbesat de palæstinensiske områder og alvorligt svækket det palæstinensiske selvstyre. Israel har ingen vilje til at anerkende

en fir og uafhængig palæstinensisk stat - men planlægger tilmed at udvide undertrykkelsen af palæstinenserne gennem nye massakrer og fordrivelser, hvis den krig mod Irak, som Bush og Pentagon er opsat på at gennemføre, bliver en realitet.

Det tredje offer for terrorkrigen var de demokratiske rettigheder i alle lande. Gennemførelsen af terrorlovgivninger, rettet mod navngivne organisationer og mere generelt mod den politiske protest er det alvorligste angreb på de borgerlige rettigheder i de såkaldt demokratiske lande siden fascismen i 30erne og 40erne. At 'kampen mod terrorisme' retter sig imod den folkelige modstand overalt og specifikt mod de væbnede befrielseskampe rundt om på kloden ses af, at fredsforhandlinger i lande som Colombia og Filippinerne er blevet afbrudt, mens regimerne nu med amerikansk militær støtte søger en endelig militær løsning ved at knuse befrielsesbevægelser som FARC og New Peoples' Army.

En halv snes lande er sat på Bushs liste over slyngelstater, hvis regimer skal væltes i løbet af den endeløse terrorkrig. Udover 'ondskabens akse' og andre er Cuba nu ved at blive anbragt på denne liste.

Den næste krig skal vælte Saddam Hussein og installere et amerikansk lydregime i Irak. Det er, ifølge de amerikanske høge, kun 'første skridt' på vejen til en total nyordning af Mellemøsten - hvis rige olieresourcer skal sættes under direkte amerikansk kontrol.

Tiden efter 11. september 2001 har været et år med amerikansk imperiebygning. I det 21. århundrede optræder USA som en klassisk kolonimagt, som utilsløret stræber efter totalt verdensherredømme - politisk, økonomisk og militært.

Som 11. september 2001 blev brugt til at ophidse til krig mod Afghanistan, er årsdagen blevet brugt til at ophidse til en ny krig mod Irak. De næste måneder vil vise, om den kan forhindres.

'Krigen mod terror' har ingen afslutningsdato, siger USA. Det har modstanden mod den heller ikke.

Ingen krig mod Irak!

For et frit Palæstina!

Redaktionen 11. september 2002

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag

Willemoesgade 58 E,

2100 København Ø.

Tlf. 35 43 49 50.

Fax 35 43 49 59.

e-mail:

apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's Homepage:

home8.inet.tele.dk/oktober

APK's Homepage/
Netavisen:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.

År (26 nr.) 300 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.

fredag den 20. september 2002

Nyrups skæbnetime

Der er igen ballade i det socialdemokratiske ligkistemagasin.

Valgnederlaget til Fogh og Co. sidder stadig smerteligt som en forgiftet pil i kroppen på den socialdemokratiske top, og partiets markante mangel på profil efter et år i opposition med Nyrup som oppositionsleder har ikke gjort det bedre.

Socialdemokratiet er nærmest blevet væk – og derfor er der mange socialdemokrater, der er begyndt at arbejde for at få Nyrup væk.

Med og uden cykelhjelm har denne store socialdemokratiske statsmand lavet et hav af taktiske miskalkulationer, der har kostet partiet dyrt i stemmer.

Den værste var, da Nyrup troede, at han kunne udnytte den 11. september til at vinde det folketingsvalg, som skulle afholdes senest i 2002 ved at spille på rollen som statsmand, der stod ubrydeligt og 100 pct. fast sammen med den store allierede på den anden side af Atlanterhavet.

Nyrup tog grueligt fejl – måske fordi danskerne nægtede at opfatte ham som andet end en middelmådig socialdemokratisk politiker, fuld af taktiske fiduser og ekspert i at udstede dækningsløse garantier.

Nyrup og socialdemokraterne tror selv, at de blev ofre for deres egen 'uklare' politik på flygtninge- og indvandrerområdet, der blev overladt til Dansk Folkeparti og dets nuværende regeringspartners demagogiske retorik.

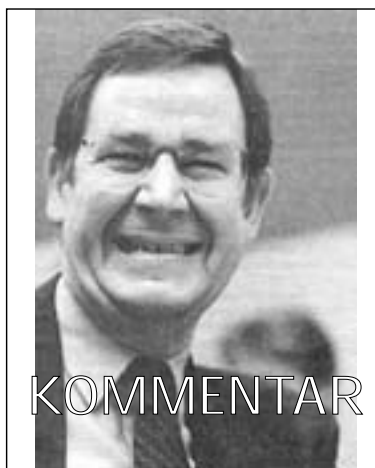
Og så for – ikke at forglemme – Foghs beregnende spindoktorer, der efter Blairsk forbillede styrer medier efter maksimal positiv imageeffekt. Netop dér har Nyrup altid haft et problem, hvad enten han har optrådt med tomrumsforlænger eller ej i TV.

Valgnederlaget sendte socialdemokratiet i koma – og et år efter søger alle fløje stadig svaret på, hvad man skal gøre i erfaringerne fra valgnederlaget. Nyrup vil have spindoktorer og organisatorisk fornyelse, et mere

strømnet partiapparat. Hans modstandere frygter at miste magt og indflydelse og har valgt at tage en kamp omkring flygtninge- og indvandrerpolitikken.

Begge parter undgår omhyggeligt at beskæftige sig med det socialdemokratiske nøgleproblem, som ligger i at partiet også – og udtalt – under Nyrup har ført en politik til gavn for kapitalen, for monopolernes 'Forenede Europa' og for at befæste alliancen med verdens mest reaktionære magt: den amerikanske imperialisme.

Det gør det ikke bedre, at Nyrup samtidig har prøvet at overtage sine par-

lamentariske modstanderes politik (efter Clintons model) og har fumlet rundt på Pia Kjærsgårds og lov-og-orden-partiernes boldbane.

Det er således lykkedes den socialdemokratiske top at få tegnet et billede af et parti i opposition, der ikke duer til at være det, fordi det kun fungerer ved magten. Af et parti uden politik og profil og fuld af interne og endeløse magtkampe og personstridigheder. Og både udueligt og upålideligt. Det problematiske for partitoppen er, at dette image afspejler virkeligheden temmelig præcist.

Derfor befinder Nyrup sig i den absolutte skudlinje. De borgerlige medier har ikke gået stille med dørene, når det gjaldt om at opflamme partistri-

den – og det eneste p.t. fungerende TV-nyhedsmedie – TV2 – har ikke været sene til at stille faciliteter og kameraer til rådighed for det indre opgør.

Ritt Bjerregård benyttede Nyrups manglende opbakning til at trække sig som udlændingeordfører og give signal til storm på partiformanden, og den hengemte utilfredshed fra kritikerne fik frit løb.

Den store joker i spillet – kongemageren eller kongemorderen – Mogens Lykketoft ville ikke give Nyrup sin ubetingede opbakning, men har til gengæld lovet ikke at deltage i et stormløb på partiformanden. Denne erklæring er der måske ikke så megen grund til at tro på – men det er da en rimelig holdning, når flere og flere peger på samme Lykketoft som Nyrups afløser.

På et møde med folketingsgruppen i begyndelsen af ugen fik Nyrup skabt en skrøbelig konsensus om at indstille det interne opgør i medierne.

Det betyder langt fra, at han har redet stormen af. Partiet er på udkig efter en ny partiformand, og uanset hvor længe processen slæber sig af sted, og om den eksploderer på landsmødet eller ej, er Nyrup sendt til tælling.

Det er ikke en situation, der vil virke fremmede for at tegne Socialdemokratiet som et markant oppositionsparti til den konsekvent sorte politik, som Fogh-regeringen følger.

Det altafgørende for partiet er simpelthen at komme i position til at vinde folketingsvalget om tre år.

For arbejderklassen er det ulykkeligt, at fagbevægelsen – indbefattet dens såkaldte venstrefløj – har lagt sig i halen på denne politik, som søger parlamentarisk indflydelse og kompromis – og bremser en bred mobilisering af modstanden mod Fogh og Co., som er indlysende nødvendig.

Finanslov med falsk varebetegnelse

På trods af flammende overskrifter som "Finanslovsudspil rammer erhvervslivet", "Millionregning til erhvervslivet", "Erhvervslivet står for skud" osv., osv., så bliver det den fattige del af befolkningen - arbejdsløse, bistandsmodtagere, flygtninge/indvandrere m.fl. - der kommer til at betale gildet, mens erhvervslivet i realiteten forgyldes yderligere.

Finansloven berører ikke den kommende arbejdsmarkedsreform eller de allerede vedtagne reformer, der rammer (har ramt) arbejderklassen, de ledige, bistandsmodtagerne og flygtningene/indvandrerne hårdt, og de såkaldt ekstra penge til de dårligst stillede/de allerfattigste, 50 millioner, tages fra den såkaldte "satspulje". Penge, der reelt er stjålet fra folk på indførselsindkomster. De får som bekendt ikke fuld kompensation for den almindelige pris- og lønudvikling. En del tilfalder statskassen og foræres tilbage til udvalgte grupper som "ekstraordinær støtte".

Dertil kommer, at de kommunale og amtslige håndfæstninger, der er indgået i år, vil tvinge amterne og kommunerne til drastiske sociale nedskæringer på budgetterne for 2003. Så set som helhed er det den brede befolkning og Underdanmark, der flås, mens erhvervslivet sikres fortsat gyldne

tider.

Ganske vist barberes en del mindre tilskud til erhvervslivet væk i en sanering af tilskudsordningerne til erhvervslivet og afskaffelse af kompensationen for indbetaling af ATP. Samlet bøder regeringens venner i erhvervslivet overraskende med hele 600 millioner kroner. Der er tale om udskrivningen af en kæmperegning til det danske erhvervsliv, hverken mere eller mindre.

De mange andre udspil betyder nye milliarder til erhvervslivet, såsom arbejdsmarkedsreformen, milliardbi-

FINANSLOV 2003

standshjælp til danske våbenproducenter, øget statsstøtte til forsikringsselskaber og andre, der skyder penge i privat boligbyggeri, øget støtte til forskning på erhvervslivets betingelser og øget støtte til iværksættere. Ligesom nedskæringerne inden for Arbejdstilsynet samt fjernelse af en række såkaldte administrative byrder også styrker virksomhedernes økonomi væsentligt.

Alt i alt har erhvervslivet ikke grund til at græde, selvom der, som sig hør og bør, naturligvis har lydt kritik af regeringens udspil fra den kant.

Regeringens image som værende socialt ansvarsbevidst skal jo sælges. Det skal hedde sig, at erhvervslivet denne gang må bløde hårdt. Direktør i Dansk Industri, Poul Scheuer, kommer dog sandheden noget nærmere, når han udtaler, at han ikke tror på, at danske virksomheder samlet set vil blive straffet i finansloven, når slutresultatet gøres op.

Tværtimod. Trods det pæne indpakningspapir samt stakkevis af beredvillige klakører til at sprede et glansbillede af en højreregering, der lægger sig ud med erhvervslivet og sætter de svageste danskere i centrum, er der i bund og grund tale om en videreføring af den dybt reaktionære, arbejderfjendske, EU-dikterede politik, som også den tidligere Nyrup-regering førte. Om end i en mere brutal udgave under den nye højreregering.

Foghs reklamefolk har også hæftet en anden etikette på finansloven: Det skulle være 'ungdommens finanslov'. Skoleelever, gymnasiaster og andre uddannelsessøgende er allerede ved at forberede protesterne ...

Finanslov 2003 følger nøje sporet fra Finanslov 2002, VK-regeringens første. Den ny finanslovs mål er også at omfordele fra fattig til rig og sikre billig arbejdskraft til erhvervslivet.

En hån mod de svagest stillede

Det sociale image, som Fogh-regeringen med den nye Finanslov forsøger at give af sig selv (med en hærske af borgerlige journalister på de store dagblade, radio og tv som velvillige penneførere), har absolut intet på sig. Der er på ingen måde tale om, at erhvervslivet kommer til at bøde bl.a. til fordel for en styrket indsats for de svageste. Øget bistandshjælp i milliardklassen til erhvervslivet er øverst på dagsordenen, mens den øgede indsats for de svageste i samfundet er ren svindel og bedrag.

De lovpriste ekstra bevillinger til de allersvageste på 500 millioner kr. består næsten udelukkende af midler, der i forvejen er afsat i forbindelse med den berygtede satspulje. Med andre ord af midler, som er tyvstjålet fra alle folk på overførselsindkomst. De snydes simpelthen for fuld kompensation for pris-

og lønudviklingen. En del af kompensationen går ned i statskassen, hvorefter den siddende regering sammen med politikerne på Christiansborg deler dem ud til de "mest trængende".

I virkeligheden afsættes der kun 50 millioner kroner ekstra til de svageste ud af et statsbudget på i alt 429 milliarder kroner, fastslår medlemmer af Rådet for Socialt Udstødt. "De resourcer, man bruger på at reparere de værste skavanker, er peanuts i forhold til de ressourcer, der er behov for," påpeger Karl Bach Jensen, medlem af rådet og selv tidligere psykiatrisk patient. "Der skal en helt anderledes indsats til alene for at forbedre forholdene for de psykisk syge."

Heller ikke et andet medlem af rådet, chefen for Kirkens Korshær Bjarne Lenau Henriksen, er vildt imponeret

over regeringens højt besungne gavmildhed. "Det, som sker over for de svageste, sker for satspuljepengene. Når regeringen på Finansloven reelt finder 50 millioner kroner til de svageste, så er det - om ikke småpenge - så et udtryk for, at man ikke prioriter det særligt højt," mener han: "Ud af et samlet budget på 429 milliarder er 50 millioner promiller."

Selv hvis der ses bort fra den kommende arbejdsmarkedsreform og de nys indførte stramninger over for flygtninge og indvandrere, der skal klare sig på lavere bistandshjælp, og at folk på overførselsindkomst rammes hårdt som følge af regeringens politik i øvrigt, gør regeringen tykt grin med de svageste. Alt er med den nye finanslovsudspil ved det gamle.

Skattestoppet flår de fattigste og arbejderklassen

For vore læsere kommer det ikke som nogen overraskelse, at det er arbejderklassen og UnderDanmark, som betaler prisen for højre regeringens EU-dikterede økonomiske politik og det berygtede såkaldte skattestop. Som tidligere under Nyrup-regeringen er det arbejderklassen, der må betale regningen, mens erhvervslivet forgyldes.

Nu bekræftes det af Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE), at skattestoppet er blevet betalt af den fattigste del af befolkningen, mens de rigeste har fået flere penge på kistebunden. De skattelettelser, som indtil videre er fulgt eller i den nærmeste fremtid følger i kølvandet på skattestoppet, er stort set gået til den rigeste femtedel af den danske befolkning. Godt halvdelen af skattelettelserne er gået til de velbærgede og erhvervslivet, mens de fattigste 20 pct. er spist af med under en tyvendedel.

Oven i kommer så de nye omfattende sociale og økonomiske nedskæringer, der er en direkte følge af skattestoppet ikke mindst på kommunalt og amtligt plan. Voldsomme nedskæringer og forringelser af den offentlige service, som rammer arbejderklassen og UnderDanmark hårdt.

Direktør i AE Lars Andersen fastslår, at skattelettelserne for de rigeste er 19

Finanslov 2003 fortsætter hvor finanslov 2002 slap: Med at tryne arbejderne og det store flertal. "Skattestoppet" vender også den tunge ende nedaf.

gange højere end for de fattigste. Han kalder skattestoppet for både asocialt og for dyrt for samfundet. Det koster statskassen et sted imellem 5,5 og 6,5 milliarder kr. frem til år 2004. Et beløb, der efter sigende skulle bruges til at lette skat på arbejde (med andre ord komme lønmodtagerne til gode i form af skattelettelser), men som indtil videre er gået direkte i lommerne på de bedst stillede.

Også "skattestoppet" er en mekanis-

me til massiv omfordeling fra fattig til rig, uanset om en del som lovet af regeringen skulle blive anvendt til skattelettelser for folk i arbejde som en kompensation for nye sociale nedskæringer og ikke blot til rundhændede milliardgaver til vennerne: de velbærgede og erhvervslivet.

En lettelse af skat på løn, der synes at være det helt centrale tema i AE's beregning af skattestoppet, "Økonomiske Tendenser", vil ikke ændre væsentligt på den kendsgerning, at det er arbejderklassen og UnderDanmark, der betaler prisen for regeringens skattestop, herunder, som AE såre rigtigt slår fast, de allerfattigste. Det hele ender nærmest som en støtteerklæring til oppositionen i Folketinget (læs: Socialdemokratiet), der også er fortalere for skattereformer, der letter skatten på arbejde.

Der er brug for et anderledes, langt mere markant oprør mod højre regeringens politik. Et oprør, som også vender brodden mod den politik, som forgænger, Nyrup-regeringen, stod for: forgyldning af erhvervslivet og de rige i bedste EU-ånd på den brede befolknings bekostning.

Mo/Od

Dansk ulandsbistand beskæres

Danmark har i hvert tilfælde på papiret haft en international førerposition, når det gjaldt omfanget af ulandsbistand, uanset hvor reel hjælpen til den tredje verden så end har været. Men de tider er ved at være forhistorie. Det skal regeringen Fogh nok være garant for, senest via det nye finanslovsudspil. Der er i denne omgang lagt op til beskæringer af ulandshjælpen på en milliard kroner. Et fald fra en én pct. til 0,9 pct. af bruttonationalproduktet.

Der vil være tale om, at den danske ulandsbistand vil nå det laveste niveau i mere end 10 år. På trods af FN's officielle planer om at bekæmpe verdens fattigdom, som Danmark har tilsluttet sig, forringes den danske ulandsbistand voldsomt. Men, hævder regeringen, Danmark ligger trods nedskæringerne

fortsat på et højt niveau sammenlignet med andre lande, og det afgørende er ikke beløbets størrelse, men kvaliteten af bistanden.

Så længe vi overholder FN's retningslinier for de rige lande om at give 0,7 pct. af bruttonationalproduktet til ulandsbistandgør det, er det i orden at skære på bistandshjælpen, uanset konsekvenserne.

At det er kommet offentligt frem, at de påtænkte nedskæringer på ulandsbistanden også ville ramme den danske indsats i forhold til driften af en lang række centre for torturofre rundt om i verden hårdt med katastrofale konsekvenser for torturofrene (lokalbefolkningen) til følge, har dog fået regeringen til på det område (måske) at trække følehornene til sig.

DEMO MOD A.P.MØLLER

**Ingen krig mod Irak!
Ingen dansk krigsdeltagelse!
Ingen krigsprofit!**

**Tordag den 19. sept. kl 17
v. Hovedkvarteret, Esplanaden**

En række ungdomsorganisationer indkalder til demonstration mod Danmarks største virksomhedsgruppe, der er en vigtig brik i den ventede krig mod Irak. A.P. Møller har indgået en kontrakt med Pentagon til 1,7 mia. kr.

Passagererne ud af busser og tog!

Regeringen vil afskaffe et billettilskud på 311 millioner kr. til den kollektive trafik. Konsekvenserne vil blive voldsomme prisstigninger på helt op imod 16 pct. på den kollektive trafik og en yderligere flugt fra den kollektive trafik til privatbilismen.

Det kan vel ikke undre nogen, at den danske kollektive trafik har en meget lille plads i bevidstheden hos den nye regering. Hvis man mod forventning skulle have troet andet, så beviser regeringen med sit seneste forslag om at fjerne et offentligt billettilskud til den kollektive trafik på 311 millioner kr., at brugerne af den kollektive trafik langt fra nyder regeringens bevågenhed. Modsat privatbilisterne, der har nyt godt af en lettelse af bilafgifterne på 265 millioner kroner.

I hovedstadsområdet forventes prisstigninger på over 10 pct. eller mere. Det vil betyde en yderligere flugt fra den kollektive trafik til privatbilismen. Brugere, der har mulighed for og råd til at køre i bil, vil stige af toget/bussen, mens de mange øvrige, som er tvunget til at bruge den kollektive trafik, må betale væsentligt mere for deres billet end i dag. Det vil resultere i en kraftig

SÅ ER DET OP OG UD!

Regeringens privatiseringspolitik har medført store forringelser på busser og tog. Nu skal priserne have et ordentligt hak opad.

øgning af biltrafikken i hovedstadsområdet og i det centrale København (den indre by).

Det er dog ikke kun hovedstadsområdet, men også resten landet, som vil blive ramt af prisstigninger på den kollektive trafik.

Ud over at luftforureningen (ikke mindst i storbyområderne) vil sætte nye rekorder som følge af den øgede privatbilisme, vil især de svageste grupper, som er afhængige af den

kollektive trafik, blive ramt hårdt økonomisk. Forslaget er blevet afvist af oppositionen, der vil sikre bus- og togpriserne på det nuværende niveau, mens regeringens støtteparti, Dansk Folkeparti, vakler og kalder forslaget for betænkeligt.

Så om regeringens seneste angreb på den kollektive trafik vedtages fuldt ud eller måske i modereret udgave, er endnu ikke helt sikkert.

Massakren på den kollektiv trafik

Den nye metro i København, der indvies i København til oktober, vil ikke føre til en bedre kollektiv trafik for hovedstadsområdets indbyggere, hvis det står til Hovedstadens Udviklingsråd (HUR). Rent faktisk kan de se frem til en klart forringet kollektiv trafik.

At den nye metro ikke på længere sigt vil medføre nogen forbedring af den kollektive trafik, hænger sammen med drastiske nedskæringer inden for den øvrige kollektive trafik (på busdriften), som mere end opvejer fordelene. En række busruter med mange passagerer vil blive erstattet af metroen - altså med andre ord nedlagt. De nedlagte ruter vil medføre store økonomiske tab for busselskaberne, som yderligere vil slagte en række buslinier med få passagerer for at holde profitten oppe.

Hver tiende buspassager forventes at ville skifte fra en bybus over til den ny

metro, hvilket svarer til 30 millioner passagerer på årsbasis eller mistede indtægter på 160 millioner kroner. Penge, der altså i stort omfang skal findes via lukningen af såkaldte urentable ruter. Situationen forværres yderligere af, at HUR har udarbejdet en såkaldt økonomisk genopretningsplan, der skal forvandle et underskud på den kollektive trafik til et overskud.

Det er en plan, som betyder yderligere nedskæringer inden for den kollektive trafik og stigende billetpriser. For slet ikke at nævne regeringens berygtede skattestop, der yderligere presser Københavns amt og kommunerne i hovedstadsregionen til nedskæringer, samt forslaget om at fjerne det statslige tilskud til billetpriserne i tog og bus.

Genopretningsplanen vil betyde nedskæringer i busdriften på en halv mil-

lion vogntimer årligt fra og med 2006, mens billetpriserne vil stige med 6 pct. Fjernes statstilskuddet, stiger priserne yderligere - med op mod 16 pct. Metro eller ej. Den kollektive trafik vil - som helhed betragtet - blive væsentligt dårligere og dyrere i hovedstadsområdet - København og Frederiksberg Kommune, Frederiksborg, Roskilde og Københavns Amt.

NOAH Trafik betegner HUR's planer som rent katastrofale. Biltrafikken vil stige voldsomt, ligesom miljøbelastningerne og ulykketallene. Tingene forværres af, at man vil udvide indfaldsvejene imod København, hvilket blot vil medføre endnu mere trafikchaos og forringe bustrafikken yderligere, og at man vil udsætte tiltag, som kunne fremme bussernes hastighed i det indre København, hvilket vil få flere til at tage busserne.

Boligkøen skrumper ikke

På trods af regeringens planer om at bygge godt 760 ungdomsboliger mere om året vil boligkøen ikke falde. Bolighajernes kyniske spekulation i modernisering af lejligheder bevirker, at stakkevis af unge smides på gaden, da de ikke har råd til at betale de nye tårnhøje huslejer

Regeringens i forvejen beskedne planer om at afhjælpe boligmangelen blandt unge risikerer at ende helt uden effekt. Det officielle mål om at nedbringe boligkøen for unge vil ikke blive opfyldt som følge af de tiltag, regeringen vil iværksætte. Snarere tværtimod, lyder advarslerne senest fra Lejernes LO, der frygter, at mindst lige så mange (eller flere) lejligheder vil forsvinde som ungdomsboliger i samme periode.

Det sidste hænger sammen med, at de bolighajer, som udlejer lejligheder til unge, til fulde udnytter deres muligheder for at fupmodernisere lejligheder (eller med LLO's ord foretage ofte meningsløse og helt overflødige moderniseringer) og derefter skrue huslejerne vildt i vejret. De unge har oven på fupmoderniseringerne simpelthen ikke længere råd til at bo til leje i

Spekulationsmoderniseringer smider mængder af unge på gaden - bolignøden blandt unge vokser hurtigt.

de lejligheder længere, fastslår Jesper Larsen, der er økonom i LLO.

Der er tale om langt det største problem for unge, der søger bolig i dag, men det gør regeringen intet for at løse. Jesper Larsen vurderer, at imellem 2.000 og 3.000 ungdomsboliger på den konto forsvinder op i den blå himmel. Udlejerne (boligspekulanterne) udnytter systematisk de yderst rige muligheder for markante huslejestigninger via gennemførelse af fuldstændigt unød-

vendige og meningsløse moderniseringer af lejlighederne i forbindelse med genudlejning.

Der er eksempler på, at huslejen er blevet mere end fordoblet, og sidste år var den generelle stigning på lejligheder til leje i den private udlejningsmasse på 10 pct.

Bolighajerne har kronede dage, mens bolignøden bare vokser og vokser.

DKU: Fingrene væk fra kontanthjælpen

Ifølge de danske jobkonsulenter får de unge for meget i kontanthjælp. Derfor har de et forslag om at skære kontanthjælpen med 40 pct. efter 10 måneders aktivering.

Som aktiveret modtager man i værste fald bruttoydelsen på 5.103 kr. Skærer man dette beløb med 40 pct., vil bruttoydelsen pr. måned være på 3.061,8 kr.

- Det er et fuldstændig vanvittigt forslag, som ikke har hold i de unges virkelighed, udtaler Troels Riis Larsen, formand for DKU. - Som ung kontanthjælpsmodtager er man økonomisk hårdt presset. På en beskeden økonomi skal man klare husleje, varme og andre faste udgifter. Desuden skal man spise og have tøj på kroppen. Når man tæn-

DKUs formand Troels Riis Larsen

ker på, at udgifter til bolig (eller et værelse) i dagens Danmark ligger omkring 2.000 - 3.000 kr. om måneden, kan man selv regne ud, hvor meget folk har til at leve af. Hvis forslaget bliver vedtaget, vil man tvinge en gruppe

unge ud på gaden. Tvinge dem fra hus og hjem.

Forslaget gør derimod et stort indtryk på beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen, der synes, at vi gør skade på de unge ved at give en al for høj bruttoydelse på 5.103 kr. om måneden.

- Jeg vil hermed opfordre beskæftigelsesministeren til at skaffe reelt arbejde til de unge, udtaler Troels Riis Larsen.

- Det er ikke de unge, der skal straffes for at regeringen ikke formår at skabe arbejdspladser til befolkningen. I forvejen er unge kontanthjælpsmodtager den mest marginaliserede gruppe på arbejdsmarkedet, uden rettigheder, uden muligheder og nu også uden penge, påpeger Troels Riis Larsen.

Se også side 9

Frivillig fredspligt

Fra det landsdækkende tillidsmandsmøde i Arenaen, Århus 7. september

**Godt 800
tillidsrepræsentanter
diskuterede sidste lørdag
den fortsatte kamp mod den
borgerlige regering.**

Resolutionerne og de vedtagne aktiviteter er ikke i balance med bevægelsens krav om en aktiv og beslutsom kamp mod den borgerlige regering og dens politik

Beslutningerne lægger op til at løse den parlamentariske situation med en ny Socialdemokratisk ledet regering

Det var med en vis forventning, at godt 800 tillidsrepræsentanter fra hele landet mødte frem til den landsdækkende tillidsmandskonference i Århus i lørdags. Konferencen skulle følge op på tillidsmandskonferencen i Silkeborg et halvt år forinden, som havde slået til lyd for den protestbevægelse, der i foråret efterfølgende voksede frem imod regeringens politik i almindelighed og deltidsloven i særdeleshed.

Da 2.behandlingen af deltidsloven havde fundet sted, blev konferencen i Århus stillet frem som det næste vigtige skridt. Med dette som udsigt var det naturligt, at der for deltagernes side var forventninger til mødet.

Tillidsfolkene måtte i starten lægge ører til selveste formanden for LO, Hans Jensen, som havde to budskaber på dagsordenen: Indflydelse betyder medansvar, og arbejdsmiljø har højeste prioritet. Hans Jensen forlod konferencen umiddelbart efter sin tale. Han havde tilsyneladende ikke prioriteret sin tid til at lytte på folkene "på gulvet".

En lang række forberedte oplæg kvalte tiden til debat, som skulle forholde sig til 3 fremlagte resolutioner. En politisk indeholdende en række krav rettet til Folketinget, en kommunalpolitisk forholdende sig til kommunernes betrængte økonomi og deraf afledte uretfærdige politik samt en aktivtudsutalelse, som udstikker retning-

en for de konkrete aktiviteter for det næste halvår.

Den politiske udspringer af en række undergrupper, som blev nedsat for et halvt år siden, arbejde. Udtalelsen forholder sig ikke til arbejdspladsernes krav angående arbejdstid, løn og arbejdsforhold; men er udelukkende møntet på politiske krav til Folketinget, og er således tænkt som en politisk platform, der skal stilles til en ny regering. Kravene kan da også let imødekommes af en Socialdemokratisk regering – i hensigtserklæringer. Det er betegnende, at udtalelsen ikke omhandler de omkring 750.000 mennesker i den erhvervsaktive alder, som er udstødt fra såvel arbejdsmarkedet som fra a-kassesystemet.

Debatten forholdt sig mest til "Aktivitetsudtalelsen".

Denne peger på at fortsætte opbygningen af lokale tillidsmandsnetværk på tværs af det offentlige og private "med det formål at genskabe mobiliseringen og den politiske debat på arbejdspladserne – herunder aktiveringsstederne."

Den foreslår, at der "rejses aktiviteter mod regeringens forsøg på at svække fagbevægelsen", hvilket skal ske ved deputationer til Folketinget, og via "oplysningsarbejde bringe regeringens politik i mindretal i befolkningen".

Den foreslår, at den succesrige manifestation på Christiansborg Slotsplads den 2. marts i år, hvor en lang række folkelige organisationer forsamledes til fælles protest, skal gentages og udbygges. En lignende markering arrangeres lørdag den 5.oktober, hvor Folketinget har lukket.

Desuden barsler udtalelsen med en lang række konferencer det næste halve

år, som skal fastlægge politikken på flere områder.

Endelig fastslog udtalelsen, at "fagbevægelsen på landsplan skal markere sin holdning ved det afsluttende EU-topmøde den 13.-14.december", ligesom det blev tilføjet at iværksætte en landsdækkende aktionsdag, hvis regeringen griber ind overfor fagbevægelsens frie forhandlingsret.

Hvis aktiviteterne har til formål at blæse til kamp mod den borgerlige regering, må resolutionen betegnes som værende temmelig tandløs. Silkeborg-konferencens ordlyd om "at vi ikke kan garantere roen på arbejdspladserne", og "regeringen har sat fredspligten ud af kraft" blev ikke fulgt til dørs med denne resolution, hvilket også afledte en del kritik; men der var for deltagerne ikke noget synligt alternativ til en organiseret kampvillig opposition. I mangel af bedre blev udtalelserne vedtaget, hvilket ikke betyder, at de er i trit med stemningen i arbejderklassen, som ønsker at se et perspektiv og formål med kampen.

Konferenceledelsen og de forberedende kræfter bag konferencen spænder over partipolitiske kræfter fra Socialdemokratiet, SF, Enhedslisten, IS, KPID og DKP/ML.

Konferencens beslutninger bar i høj grad præg af, at ledelsen af initiativet ønsker at benytte bevægelsen til at skabe forudsætningen for en parlamentarisk løsning, der går ud på at bringe Socialdemokratiet tilbage til magten.

Dette formuleres ikke direkte; men understreges af Finn Sørensen, formand for bryggeriarbejderne, da han fastslog, at i øjeblikket må fokus være på den borgerlige regering.

Kontanthjælp for 30 kr./time

Unge skal efter 10 måneder på kontanthjælp have reduceret bistanden med 40 pct.

Der drives heksejagt på ungdommen. Den i mange år førte politik har delt ungdommen i mange forskellige grupper, hvis skel nu skal uddybes endnu mere – hvis det står til beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen. Ungdommen er udset til at udgøre en speciel ”lav kaste”.

Efter 10 måneder på kontanthjælp skal de unge dikteres til at leve for mindre end 4.000 kr. om måneden, svarende til omkring 30 kr. i timen for erhvervsaktive.

Der lægges ikke skjul på formålet: De unge skal presses ud af systemet.

Det er jobkonsulenter, der givetvis på bestillingsarbejde, der er fremkommet med forslaget. Således udtaler Karin Friis-Brixen, formand for Landsforeningen af Arbejdsmarkedsmedarbejdere, til Jyllands-Posten:

- Mange unge beslutter sig simpelthen for at tage nogle år på bistand. De finder ud af, at de kan klare sig for pengene, og de lukrerer på bistandssystemet som et sabbatsystem. Derfor opfordrer vi regeringen til at sætte kontanthjælpen ned – eksempelvis til 60 pct. af den normale ydelse, når unge har været i 10 måneder på kontanthjælp. Det vil presse de unge ud af systemet til gavn for dem selv på længere sigt og for samfundet.

Det er ikke jobkonsulenternes opgave at komme med politiske løsningsforslag, men Karin Friis-Brixen føler imod sæd-

vane sig kaldet til at ”hjælpe” de unge kontanthjælpsmodtagere:

- Der er for få incitament i kontanthjælpssystemet i dag. Der er intet reelt krav om, at man påtager sig et ansvar for at komme ud af systemet, oplyser hun, på trods af at 30.000 unge mellem 18 og 24 år sidste år var tvangsaktiveret til 10,85 kr. i timen samt bistand.

Beskæftigelsesministeren kunne få timer efter signalet fra jobkonsulenternes formand meddele, at han er parat til at ”dispensere” fra sit løfte om, at der ikke skal røres ved satserne:

- Hvis vi kan se, at der er lommer i systemet, hvor der mangler økonomiske incitament til, at folk kommer ud i ordinært arbejde, er jeg parat til at sætte satserne ned. Det gælder både for de unge og andre grupper, udtaler Claus Hjort Frederiksen.

Forslaget bygger som altid på, at de arbejdsløse ikke gider arbejde, men kendsgerningen er, at de er udstødt af arbejdsmarkedet, fordi der ikke er plads til dem. I dag er knap en million mennesker i den erhvervsaktive alder (svarende til hver fjerde) sat uden for arbejdsmarkedet.

Ungdommen bliver tilmed straffet økonomisk for denne situation. For unge dagpengemodtagere (18-25 år) gælder, at deres dagpenge halveres, når de har været arbejdsløse i et halvt år. Denne ordning gennemførte den socialdemokratiske ledede regering. VK vil udvide den frem til det fyldte 30. år.

Logikken skal nu også gøre sig gældende for unge kontanthjælpsmodtagere. -gri

Pædagoger tager livtag med kommuner

Knap 2.000 pædagoger og pædagogmedhjælpere i Aalborg besluttede sidste torsdags at nedlægge arbejdet i protest mod kommunens besparelser. Strejken spredte sig senere på dagen til 13 skoler. Årsagen var, at Aalborg kommune vil spare 127 millioner kr. næste år på børnehaver, vuggestuer og skolefritidsordninger.

Aalborg er ikke et isoleret fænomen, idet det forventes, at omkring 80 pct. af landets kommuner vil lade besparelserne gå hårdest ud over børnene.

2200 pædagoger nedlagde tirsdag arbejdet i Odense i protest mod et kommunalt lynforlig medfyringer og forværringer.

For nogle uger siden strejkede 700 pædagoger i Horsens, og i denne uge er 3.000 pædagoger i Århus indkaldt til stormøde op til kommunens budgetforhandlinger.

Pædagogernes fagforbund forventer, at strejken i Aalborg blot bliver én blandt mange konflikter i den kommende tid.

Sygehuse står for skud – igen

Vestsjællands Amt vil spare 140 stillinger på amtets sygehuse væk inden for de næste 2½ år, hvilket betyder, at fire mindre sygehuse skal lukkes eller sælges til private.

Frederiksborg Amt vil sælge Hørsholm Sygehus, og Nordjyllands Amt vil lukke Skagen Sygehus, mens Fyns Amt allerede har solgt Bogense Sygehus.

Nedskæringerne i Vestsjællands Amt rammer primært portører, rengøringsassistenter og køkkenansatte, men også sygeplejersker, social- og sundhedsassistenter samt læger.

Beslutningerne, der er forårsaget af den tidligere og nuværende regerings økonomiske udsultning af amternes økonomi, lader hånt om de store ventelister og ringe behandling til fordel for privatisering, som er en direkte afledning af EU-direktiver.

Direktører holder lønfest

60 pct. lønstigning på 2 år. Det er den gennemsnitlige lønstigning for danske topdirektører, oplyser Dagbladet Børsen.

Den gennemsnitlige direktør er fra 1999 til 2001 steget fra en årsgage på 3,6 millioner til 5,7 millioner kroner.

Til sammenligning er lønnen blandt landets godt to millioner lønarbejdere steget omkring de 4 pct. pr. år, hvilket inkluderer midler, der er afsat til pension o.l., hvorfor der efter skat er tale om en regulær reallønsnedgang.

Nul kroner i skat

Mens danske lønmodtagere sidste år betalte minimum 271.600.000.000 kr. i skat, så bidrog virksomhederne kun med 33 mia. kr. Adskillige store virksomheder betalte slet ikke skat, hvoriblandt kan nævnes Nestlé, Hydro-Textaco, Aldi, Sonofon, Ericsson, Gillette og Pepsico.

EU og ASEM: Et reaktionært sammenrend

DEMONSTRATION IMOD ASEM-TOPMØDET

Mandag den 23. september

16.30

Christiansborg Slotsplads

17.30

**Det Filippinske
Generalkonsulat Snorresgade
20**

18.30

Rådhuspladsen

Der vil være taler og musik.

Arrangeret af

Dansk-Filippinsk Solidaritetskomite
Initiativet Stop Terrorkrigen
og Internationalt Forum

Anbefales af

APK, DKP/ML, DKU, ORDKP

I anledning af Danmarks EU-formandskab afholdes der ASEM-topmøde i Bella Centeret i København den 23-24. september. Asia-Europe Meeting (ASEM) er et såkaldt "forum for uformelle drøftelser mellem stats- og regeringschefer" fra de 15 EU-lande, 10 asiatiske lande (*) samt formanden for EU-kommissionen.

ASEM-topmøderne er en vigtig brik i EU's supermagtsbestræbelser. Asien er den mest folkerige verdensdel, med et kæmpe forbrugs- og råstofmarked. Derfor er det yderst vigtigt for EU at gøre sin indflydelse gældende her, hvilket finder sted i skarp rivalisering med f.eks. USA, Japan og Kina.

Men den imperialistiske dominans

af økonomien i Asien, og dermed også af politikken, fører intet godt med sig for de asiatiske folk. De lande fra Asien, der tilhører den tredje verden, regeres af undertrykkende marionetregimer og er med tusinde tråde fanget i imperialismens spind (f.eks. gennem institutioner som Verdensbanken og IMF). Landene fratages reelt deres selvbestemmelse og selvstændighed, og folket må lide under de store multinationale selskabers rovgriske udplyndring af både råstoffer og arbejdskraft.

Officielt er ASEM kommet i stand for at "forbedre relationerne mellem Asien og Europa". Men i virkeligheden er ASEM-møderne et forum for at fastholde de undertrykte nationer i et sla-

Filippinsk protestdemonstration mod amerikanske tropper.

Ud over de generelle nedskæringer på en række miljømæssige og sociale områder havde slagtingen af råd og nævn et andet vigtigt mål: at komme kritikere af regeringens politik fra eksperter og mere eller mindre folkelige bevægelser til livs.

Der var tale om en dansk pendant til det berygtede vesttyske "berufsverbot", da regeringen i forbindelse med vedtagelsen af Finansloven for 2002 slagtede en lang række råd og nævn. Et

Slagtning af råd var politisk udrensning

vigtig formål med slagtingen var at eliminere kritikere, både eksperter og repræsentanter fra folkelige organisationer, af regeringens asociale politik. Indrømmelsen af, at der var tale om politisk udrensning, kommer fra selveste statsminister Anders Fogh Rasmussen.

Dengang hed det sig, at der var tale om et opgør med bureaukratiet. Med et sandt vildnis af statslige råd og nævn og institutioner overalt. Med organer, som ifølge højregeringen havde

udviklet sig til smagsdommere, der fastslog, hvad der var godt og rigtigt på alle mulige områder. Et eksperttyranni, der undertrykte den folkelige debat, hævdede statsministeren. Hvem der i realiteten ønskede at kvæle den folkelige debat og sætte sig til smagsdommer over godt og rigtigt, var regeringen.

Kritiske røster over for regeringens politik skulle bringes til tavshed. Eller som statsministeren siger det: Regeringen havde lagt mærke til, at eksperterne (samt de folkelige repræ-

veforhold. Således er dagsordenen for mødet i København på den ene side at åbne de asiatiske markeder endnu mere op for EU (især gennem WTO), af hvilken grund også Dansk Industri er med til at forberede mødet. På den anden side skal mødet sikre en succesfuld udvikling af "krigen imod terror" og andre relaterede tiltag i regionen.

"Krigen imod terror" har allerede gjort indhug i Filippinerne. USA har udstationeret mere end 1.000 tropper, som trods Arroyo-marionetregimets forsikringer om det modsatte spiller en ledende rolle i forskellige militære offensiver. Det er ikke kun mindre islamiske grupper, der sigtes mod, men i høj grad de forskellige folkelige kampe. De nye omfattende militære offensiver er bevis på dette. Ved ASEM-topmødet er "de nye sikkerhedsspørgsmål" et af hovedpunkterne, hvilket meget vel kan betyde, at de asiatiske folk i endnu højere grad må betale prisen for "krigen imod terror".

Demonstrationen finder sted under følgende paroler:

EU - fingrene væk fra Asien!

Stop USAs terrorkrig i filippinerne!

Ned med Arroyo-marionetregimet i Filippinerne!

Støt folkenes kamp i asien!

Stop krænkelser af menneskerettighederne i Filippinerne!

Stop de multinationales tyverier!

(* Japan, Kina, Thailand, Vietnam, Filippinerne, Indonesien, Malaysia, Singapore, Sydkorea, Brunei.

sentanter), som sad i de forskellige råd og nævn, meget ofte var uenige med regeringens forslag. Der var tale om en ren 68-tænkning, som der skulle gøres op med.

Eller med statsministerens egne ord (og udtalt til et af regeringens hoforgæner, Berlingske Tidende): "Det er da ingen hemmelighed, at denne gruppe af eksperter altid støttede venstrefløjen og altid var i opposition til os, og det var mærkværdigt at opleve."

Altså: Ud med de eksperter, der ikke blindt støttede regeringens synspunkter, samt centralisering af beslutningsmagten hos ministrene. Ind med ryglapperne.

I er nogle dovne pjækkerøve

PostDanmark har længe beklaget sig over et højt sygefravær blandt de ansatte. Over 10 % eller godt én sygedag hver anden uge. Specielt blandt folk, der arbejder på natholdene rundt omkring, er sygefraværet højt. Dertil kommer, at det psykiske arbejdsmiljø er blevet forringet jævnt i de år, jeg har arbejdet der.

Gennem det sidste halve års tid har vi haft et ugentligt "tavlemøde", eller "bavlemøde", som én af mine kolleger kalder det. Her får vi ugens "nøgletal" for forskellige dele af produktionen, såsom leveringsevne, produktivitet og "arbejdsstyrkestabilitet" – som er et andet ord for sygdom. Hver gang er der en chef fra de højere himmel-lag på 2. sal (hvor administrationen og ledelsen holder til) med til mødet. Produktiviteten kan de ikke sætte en finger på. Vores hold er blandt de få, der leverer "varen" hver dag, altså producerer 100 %. Er der noget galt med produktiviteten en dag, skyldes det gerne, at vi har været overbemandede den dag, hvad vi oplever tit i industriferien, hvor der ikke er så mange firmaer til at sende post ud.

Men sygefraværet kan de sætte en finger på. Vi har et par langtidssygemeldte, som trækker statistikken op, og dertil kommer så, at sygefraværet er højere blandt natarbejdere. Den ene af de langtidssygemeldte nævnte jeg i sidste klumme. Det var den 62-årige kollega, der fik problemer med hjertet. Den anden er, hvad jeg vil kalde en "doven hund", som desuden er blevet tvangsflyttet til vores team mod både vores og hans egen vilje. Men begge to bliver vores team altså klandret for.

Og hver gang skal den tilstedeværende chef gerne lige regne det om til kroner og øre og komme med en historie om, hvad de penge ellers kunne været gået til. Jeg kan ikke nære mig, så næsten konsekvent siger jeg "som f.eks. større overskud til virksomhe-

den".

Men det skal der nu gøres noget ved nu!

Næææ, nej! Man har skam ikke tænkt sig at forbedre det psykiske arbejdsmiljø. De ændringer, der er sket på det område med mere ansvar til den enkelte medarbejder (uden at det har givet en krone mere i lønningsposen), mener ledelsen tværtimod har givet os "større arbejdsglæde".

Man vil heller ikke stoppe med at klandre os for de langtidssygemeldte.

Nixenbixen! Man har nu indført, at alle *pr. automatik* bliver indkaldt til

en sygesamtale, når man når op på 5 sygemeldinger i løbet af 12 måneder eller 3 i løbet af 3 måneder. I referatet fra samtalen står der altid, at man "vil tage medarbejderens ansættelse op til ny overvejelse, hvis sygefraværet fortsætter".

Indrømmet. Der er da nogle pjækkerøve imellem. Men deres måde at

gribe det an på tager udgangspunkt i, at *alle* er en flok pjækkerøve. Og resultatet er såre enkelt, præcis som når de laver nedskæringer i de sociale ydelser for de arbejdsløse for at undgå "svindel" eller motivere dem til at tage arbejde (som om arbejdsløshed var de arbejdsløses egen skyld):

Pjækkerøvene er fucking ligeglade med, at de kommer ind til en samtale i ny og næ. For dem er det måske endda bare en kærkommen mulighed for at komme lidt væk fra produktionen nogle minutter.

Mens dem, der virkelig *har* været syge, bliver vildt ulykkelige og bange for, hvad det her nu skal betyde.

Altså pjækkerøvene vil ikke pjække mindre af den grund, mens andre vil slæbe sig på arbejde med 39 i feber af frygt for at blive kaldt ind til fyrings-trussels-samtale – med det til følge, at de smitter 10 andre. Og det er vist ikke lige noget, der mindsker sygefraværet.

plp

En samvittigh

IKKE I VO

Lad det ikke blive sagt, at folk i USA intet gjorde, da deres regering proklamerede en krig uden grænser og indførte nye barske undertrykkelsesforanstaltninger.

Vi, underskriverne af denne appel, opfordrer det amerikanske folk til at modsætte sig den politik og den generelle retning, den har taget siden 11. september, som betyder alvorlige farer for verdens folk.

Vi mener, at folkene og nationerne har retten til at bestemme deres egen skæbne, fri fra stormagters militære tvang. Vi mener, at alle personer, som tages i forvaring eller tiltales af USA's myndigheder, må have samme ret til en retfærdig retsproces. Vi mener, at spørgsmål, kritik og uenighed må værdsættes og beskyttes. Vi forstår at sådanne rettigheder og værdier altid bliver draget i tvivl, og at der må kæmpes for dem.

Vi mener, at folk med samvittighed må tage ansvar for, hvad deres egne regeringer foretager sig - vi må i allerførste række modsætte os den uret, som begås i vores navn. Derfor opfordrer vi alle amerikanere til at GÅ TIL MODSTAND mod krigen og undertrykkelsen, som er blevet sluppet løs på verden af Bush-administrationen. Den er uretfærdig, umoralsk og illegitim. Vi vælger at gøre fælles sag med verdens folk.

Vi blev også chokerede over de forfærdelige begivenheder den 11. september. Vi sørgede også over de tusinder uskyldige døde og rystede på hovedet, da vi så det frygtelige blodbad - selv når vi genkaldte os tilsvarende billeder fra Bagdad, Panama City, og, for en generation siden, Vietnam. Vi stillede også sammen med millioner af amerikanere det pinefulde spørgsmål: Hvordan kunne

noget sådant ske?

Men sørgetiden var næppe begyndt, da landets øverste ledere slap hævnens ånd løs. De opridsede et overforenklet skema af "godt kontra ondt", som blev gentaget af lydige og kuede medier. De fortalte os, at det at spørge om, hvorfor disse frygtelige ting skete, grænsede til forræderi. Der måtte ikke være nogen debat. Der fandtes pr. definition ingen gyldige politiske eller moralske spørgsmål. Det eneste mulige svar skulle være: krig ude og undertrykkelse hjemme.

I vores navn har Bush-administrationen, med næsten enstemmig tilslutning fra Kongressen, ikke bare angrebet Afghanistan, men tilrevet sig selv og sine allierede retten til at lade militærmagt regne ned hvor som helst og når som helst. De brutale eftervirkninger har kunnet mærkes fra Filippinerne til Palæstina, hvor israelske tanks og bulldozere har efterladt sig et frygteligt spor af død og ødelæggelse. Regeringen forbereder nu åbent en krig mod Irak i fuld skala - et land, som ikke har nogen forbindelse til uhyrlighederne den 11. september. Hvad slags verden vil det blive, hvis USA's regering har blankofuldmagt til at droppe kommandostyrker, attentatmænd og bomber, hvor den end måtte ønske det?

I vores navn har regeringen, i USA, skabt to klasser af mennesker: dem, som i det mindste loves det amerikanske retssystem grundlæggende rettigheder, og dem, som nu ser ud til ikke at have nogen rettigheder overhovedet. Myndighederne opsamlede mere end 1.000 indvandrere og tilbageholdt dem i hemmelighed og på ubestemt tid. Hundreder er sendt ud af landet, og hundredvis flere sidder fortsat i fængsel. Dette smager af de berygtede koncentrationslejre for

*En lang række ke
intellektuelles pr
«krig mo*

*Blandt navne som M
Fonda, Oliver Stone,
Saïd, Alice Walker og
de i USA bosatte A
Koppel. Op til den
tusinder unde*

*Erklæringen indrykk
York Times i slutnin
initiativet No*

Fredserklæring

ERES NAVN

*...ndte amerikanske
protest mod USA's
af terror».*

*Noam Chomsky, Jane
Gore Vidal, Edward
Howard Zinn er også
...nnisette og Thomas
11. september havde
erskrevet den.*

*...es som annonce i New
...gen af september af
...t in our Name.*

japansk-amerikanere under 2. Verdenskrig. For første gang i flere årtier udskiller indvandringsprocedurerne visse nationaliteter til forskelsbehandling.

I vores navn har regeringen anbragt en dyne af undertrykkelse over samfundet. Præsidentens talsmand advarer folk om at "passe på, hvad de siger". Dissidenter blandt kunstnere, intellektuelle og professorer kan se, at deres synspunkter bliver forvrænget, angrebet og fortiet. Den såkaldte Patriot Act - sammen med en række andre tiltag på delstatsniveau - giver politiet vidtrækkende nye fuldmagter til ransagning og beslaglæggelse, som, i bedste fald, kontrolleres ved hemmelige processer foran hemmelige retsinstanser.

I vores navn har den udøvende magt tilranet sig stadig flere de øvrige grene af statsmagts roller og funktioner. Militærdomstole med svage beviskrav og uden ret til at anke til almindelige domstole bliver oprettet ved regeringsdekret. Grupper erklæres som "terroristiske" med et pennestrog fra præsidenten.

Vi må tage landets øverste embedsmænd alvorligt når de snakker om en krig som kan vare en hel generation, og når de snakker om en ny orden i USA. Vi står over for en ny, åbent imperialistisk politik over for resten af verden, og en indenrigspolitik, som producerer og manipulerer med frygt for at indskrænke rettigheder.

Hændelserne i de sidste måneder følger en dødelig bane, som vi må se og forstå, som den er, og gå til modstand mod. Alt for ofte i historiens løb har folk ventet, indtil det var for sent at yde modstand.

Præsident Bush har erklæret: "Enten er man med os - eller mod os". Her er vores svar: Vi nægter at tillade Dem at tale på vegne af hele det amerikanske folk. Vi vil ikke opgive vores ret til at stille spørgsmål. Vi vil ikke overgive vores samvittighed til gengæld for hule løfter om sikkerhed. Vi siger: IKKE I VORES NAVN! Vi nægter at tage del i disse krige, og vi tilbageviser enhver antydning af, at de bliver udkæmpet i vores navn eller for vores velfærd. Vi rækker vores hånd ud til dem rundt om i verden, som lider under denne politik; vi vil vise vores solidaritet i ord og handling.

Vi, som underskriver denne erklæring, opfordrer alle amerikanere til at gå sammen om at imødegå denne udfordring. Vi bifalder og støtter kritikken og protesterne, som nu foregår, mens vi erkender, at det er nødvendigt med langt, langt mere for at stoppe denne flodbølge. Vi bliver inspireret af de israelske reserveofficerer, som sætter sig selv i stor fare ved at erklære, at "der ER en grænse", og nægter at gøre tjeneste ved besættelsen af Vestbredden og Gaza.

Vi finder også styrke i de mange eksempler på modstand og samvittighed fra den amerikanske historie: fra dem, som bekæmpede slaveriet med opstande og undergrundsjernbanen, til dem, som trodsede Vietnamkrigen ved at nægte at adlyde ordrer, nægte at gå ind i militæret, og ved at stille sig solidarisk med militærnægterne.

Lad os ikke tillade, at den verden, som ser hen til os, bliver desperat over vores tavshed og passivitet. Lad i stedet verden høre vores løfte: Vi vil bekæmpe krigs- og undertrykkelsesmaskineriet og samle andre for at gøre alt, hvad der er muligt, for at stoppe det.

Bush, Blairs og Foghs store løgn

Af Klaus Riis

Det er nødvendigt med et påskud for at indlede en aggressionskrig. Under Vietnamkrigen var det løgnet om et angiveligt nordvietnamesisk angreb i Tonkin-bugten. Til den ny krig mod Irak ser påskuddet ud til at være at forhindre Saddam Hussein i at besidde/udvikle atomvåben.

George Bushs planlagte krig mod Irak er en upopulær krig, allerede før den er gået i gang. Det er ikke lykkedes USA i ringeste måde at forbinde Irak og Saddam Hussein med 11. september-terroren eller Al Qaeda-netværket. Irak kan ikke fremstilles som en akut trussel mod naboerne. Eller mod en irakisk befolkningsgruppe. Derfor fokuseres stadig mere på Saddam Husseins angivelige besiddelse af masseødelæggelsesvåben. Først og fremmest atomvåben.

Det er nemlig til at forstå, også for et amerikansk indenrigsublikum. Flere og flere vender sig ifølge meningsmålinger sig imod krigen. Kun 54 pct. skulle være for - under forudsætning af at USA har FN-mandat og en række store allierede med. Hvis USA skulle gå alene, er kun en tredjedel af amerikanerne for krigen, ifølge disse målinger, foretaget af medier, der er for krig. Et stort flertal er altså imod. I Storbritannien siger meningsmålingerne, at 71 pct. af befolkningen er imod britisk krigsdeltagelse.

Bush og Blair har et problem. De har ikke deres befolkninger med sig - og stort set resten af verden imod sig. Derfor blev Tony Blair kaldt til Bushs ranch, med henblik på en overbevisende mediestunt, for at de to ledere af verdenscivilisationen kunne tale for nødvendigheden af en krig, som verden ikke vil have.

Saddam besidder atomvåben og er en trussel mod verden, lød budskabet.

Der skal hurtigt skabes en bred alliance for krigen på basis af dette bud-

skab, erklærede man.

Bush vil i FN på torsdag stille verdens ledere over for et ultimatum: Enten gribes der lynhurtigt ind over for Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben - eller også går USA i krig alene (med Storbritannien og Israel på slæb selvfølgelig).

Og måske er der også en plan for at chokere amerikanerne og resten af verden ind i en krig. Man vil skabe en situation, hvor Irak bliver spillet skakmat. Et hurtigt ultimatum, der skal tillade våbeninspektioner under amerikansk kontrol, som i sig selv på et senere tidspunkt ville kunne blive en anledning til en krig - og en spekulation i Saddam Husseins afvisning af denne pistolpolitik.

Derfor er alle USA's hemmelige tjenester og enorme propagandaapparat i færd med at skrue de uigendrivelige 'beviser' sammen for Iraks besiddelse af masseødelæggelsesvåben, atomvåben indbefattet. Dertil får de blandt andet assistance fra den seneste våbeninspektør, CIA-agenten og spionen Richard Buttlar.

Foghs fornemmelse for masseødelæggelse

De får også hjælp fra andre sider. Den danske regeringsleder og nuværende formand for EU's ministerråd - og kærkommen gæst i Det Hvide Hus - Anders Fogh Rasmussen erklærede efter et møde i Udenrigspolitisk Nævn i fredags til pressen:

- Jeg er ikke det mindste i tvivl om, at han råder over masseødelæggelsesvåben og ønsker at fremstille dem. Det kan verden ikke være ligeglad med.

På spørgsmålet om, hvorvidt Anders Fogh Rasmussen ligger inde med beviser, gentog statsministeren, at han *'ikke er i tvivl om det'*.

- Det skulle være mærkeligt, om han ikke har dem. Han har tidligere brugt masseødelæggelsesvåben, sagde han.

Det sidste er sandt. Saddam brugte giftgas under krigen mod Iran - med amerikansk og britisk støtte. Og mod kurdere i Irak - mens hæren var anført

af en nu eksilleret general, der har 'tålt ophold' i Danmark, bor i Sorø og er udset til at spille en militær hovedrolle under angrebet på Irak.

Men Saddam Hussein brugte ikke masseødelæggelsesvåben under den første krig mod Irak. Og siden da var der en årrække med våbeninspektioner, der ødelagde alle lagre og faciliteter til at fremstille sådanne våben. Atomvåben indbefattet, og i særlig grad.

Hvad den danske statsminister gør er at erklære sin støtte til en aggressionskrig mod Irak ud fra sine fornemmelser. Hans udtalelser er et klart signal om dansk støtte og EU-formandskabets støtte til den amerikanske krig. Det er en af de mest degenererede og forbryderiske udtalelser, nogen dansk statsminister er kommet med. I al fald siden Stauning forkyndte, at 'verden var slået med beundring over Hitlers sejr'. Grønt lys for en barbarisk krig, der vil koste titusinder af civile livet, og hvor USA kan anvende atomvåben - og for mulig dansk krigsdeltagelse - ud fra statsministerens fornemmelser og spekulation.

Scott Ritter i det irakiske parlament

I modsætning til den danske statsminister, der tror og ikke ved, er der folk, som har kendskab til både irakiske og amerikanske realiteter. Det gælder f.eks. Buttlars forgænger som chefvåbeninspektør (1993-98), den erklærede republikaner Scott Ritter. Da han var våbeninspektør, gik han særdeles nidkært til sagen og blev af irakerne beskyldt for at være spion, hvad han muligvis og sandsynligvis også var. I '98 trak han sig pludseligt tilbage. I de senere år har han udtalt sig kraftigt imod en ny krig mod Irak, og i søndags stod han i det irakiske parlament og advarede USA om, at et angreb på Irak ville være 'en historisk fejl'.

Han sagde bl.a.:

'Jeg forstår, at jeg står her i dag ikke bare som den første amerikanske borger, der taler til denne forsamling, men også som den første taler, der ikke repræsenterer en regering ...

TEMA: Ikke i vores navn

Mit land ser ud til at være på randen til at begå en historisk fejltagelse, en fejltagelse, som for altid vil ændre den historiske dynamik, som har regeret verden siden afslutningen på 2. verdenskrig, nemlig dens grundlag i international ret som fastlagt i De Forenede Nationers Charter, som kræver en fredelig løsning af konflikter mellem nationer ...

Som én, der regner sig for at være en glødende patriot og en god amerikansk borger, føler jeg, at jeg ikke passivt kan se til, når mit land opfører sig på denne måde ...

Min regering fremstiller en sag for at gå i krig mod Irak, som bygger på frygt og uvidenhed, i modsætning til at basere sig på sandhed og kendsgerninger.

Vi - det amerikanske folk - bliver igen og igen fortalt, at vor nationale sikkerhed er i alvorlig og akut fare fra en kombination af tidligere uansvarlig optræden fra Iraks side og fortsatte bestræbelser fra Irak på igen at anskaf-

Tidligere FN-våbeninspektør Scott Ritter i det irakiske parlament den 8. september 2002.

fe sig kemiske, biologiske og atomvåben og langtrækkende missiler ... som har været forbudt siden 1991 ifølge en resolution i Sikkerhedsrådet...

Sandheden er at Irak ikke er en bagmand for den slags terror, som rettedes mod USA den 11. september, og at det rent faktisk aktivt undertrykker den slags fundamentalistisk ekstremisme, som kendetegner dem, som angreb USA denne forfærdelige dag.

Det er sandheden, og når det amerikanske folk lærer denne sandhed at kende og accepterer den, vil frygtens politik blive slået og udsigten til krig mellem vore to lande blive reduceret betragteligt.'

Scott Ritter er en alvorlig torn i øjet på Bush-administrationen. For han ved hvad han taler om, og han afslører de løgne, Bush, Blair og Fogh vil gå i krig på og bedrage verden med.

Våbeninspektørerne og Operation Desert Fox

Scott Ritter var våbeninspektør i Irak fra 1991-97. Derefter afløstes han af Richard Butler. I december 1998 gennemførte den daværende amerikanske præsident Bill Clinton en begrænset, men massiv militæroperation Operation Desert Fox, hvor hundreder af amerikanske fly angreb samtlige de mål, man mente kunne danne basis for produktion af masseødelæggelsesvåben.

Inden da var alt FN-personale indbefattet våbeninspektørerne trukket ud. Og angrebene blev gennemført på baggrund af Butlers oplysninger til USA. Han skabte også påskuddet for operationen ved at fremprovokere en situation, hvor våbeninspektørerne tilsyneladende nægtedes adgang til følsomme steder.

Operation Desert Fox blev af den amerikanske præsident og pentagon beskrevet som en fuldstændig succes, der i årevis fremover havde ødelagt Iraks mulighed for at producere masseødelæggelsesvåben, atomvåben indbefattet.

I et interview med CNN dagen efter hans tale til det irakiske parlament

sagde Scott Ritter:

Lad os huske på at grunden til at våbeninspektørerne ikke er i Irak, er ikke fordi Irak smed dem ud, men de blev snarere beordret ud af USA efter at USA manipulerede med inspektionsprocessen for at skabe den konfrontation, der førte til Operation Desert Fox, og derpå benyttede efterretninger indsamlet af inspektørerne til at ramme irakiske regeringsbygninger, indbefattet Saddam Husseins sikkerhed. (Man forsøgte at dræbe Saddam under denne operation, KP)

Så det vil vare noget tid før man kan overbevise Irak om, at de igen kan stole på inspektørerne. Men – rent ud sagt – de har ikke noget valg.

Inspektørerne var i stand til at udføre deres job for at afvæbne Irak uden at Irak lagde hindringer i vejen. Lad os huske på, at i perioden 1994-98 udførte våbeninspektørerne omhyggelige inspektioner af hele Iraks industrielle infrastruktur. Og på intet tidspunkt forhindrede Irak dette arbejde.

Der kom først obstruktion, da våbeninspektørerne søgte at opnå adgang til

følsomme områder for irakkerne. Og mange af disse anlæg – indbefattet efterretningsanlæg, sikkerhedsanlæg og saddam Husseins paladser – havde intet som helst med masseødelæggelsesvåben at gøre.

Så tingene på sættes i det rette perspektiv. Ja, der var obstruktion. Men denne obstruktion havde meget lidt, om overhovedet, noget at føre med den faktiske afvæbning.

Saddam Hussein er en mand, som er stærkt interesseret i Saddam Husseins overlevelse. Og jeg tror at han indser, at enhver bestræbelse fra hans eller hans regerings side på at genanskaffe sig noget som helst masseødelæggelsesvåben – for slet ikke at tale om atomvåben – ville være det samme som at indtage en dødbringende selvmordspille. Den ville invitere til en øjeblikkelig og barsk reaktion fra det internationale samfund og resultere i hans endelige fald.

Så jeg tror fuldt og fast, at Saddam Hussein i dag ikke prøver at anskaffe sig hveken atomvåben eller masseødelæggelsesvåben af nogen slags.

Han har udtrykkeligt erklæret, at af fire typer masseudryddelsesvåben er netop atomvåbnene det område, hvor de irakiske muligheder for produktion er blevet grundigst ødelagt. Han erklærer kategorisk, at Irak ikke har og ikke kan producere atomvåben.

Palæstinenserne - sikre ofre for en ny Irak-krig

Israels Ariel Sharon er tredje hjul på Bushs og Blairs krigsvogn. Han har instrueret det israelske militær til at være parat til krig mod Irak fra omkring den 1. november. Israel forberedes på at blive aktiv krigsdeltager - men samtidig har Israel sine egne mål. Det vil én gang for alle løse 'det palæstinensiske spørgsmål' på Ariel Sharon'sk vis.

Hvad det handler om, udtrykkes i en erklæring fra Det Israelske Kommunistiske Forum 'Nej til krig mod Irak' (04.09.02). Her hedder det:

"Vi fordømmer den tankeløse støtte, som de israelske herskere giver til en krig mod Irak, og deres opfordring til øjeblikkelig krig. De forbrydelser, de allerede har begået, som de systematiske drab på mange palæstinensiske civile, indbefattet kvinder og børn, er blevet hyppigere i den senere tid. Men det ser ikke ud til at være nok for dem. De ønsker at udnytte en sådan krig til at gennemføre gamle planer om fjendtligheder, hvis mål er at opnå en fait accompli-situation i de besatte palæstinensiske

områder. Disse mål forventes at blive opnået ved drab på mængder af indbyggere og ved at etablere en organiseret tvangsfordrivelse af dem, som vil overleve massakren. Ifølge deres beregninger vil den internationale offentlige mening beskæftige sig med Irak-krigen og ikke fokusere på deres forbrydelser."

En krig mod Irak vil være en katastrofe for det palæstinensiske folk og den palæstinensiske nation og en opmuntring og et grønt lys til krigsforbryderne i den israelske regering.

Den saudiske vinkel

Målet for den ny amerikanske krig mod Irak er at indsætte et lakajregime dér - og sikre sig kontrollen med hele Mellemøstens olierigdomme gennem en de facto besættelse af hele regionen. De ultrareaktionære kredse i USA, som fører det store ord i Det Hvide Hus og Pentagon, har længe spekuleret på at få fingrene i den saudiarabiske olie også - de største oliereserver i verden. En række truende udtalelser er blevet slynget i retning af Saudiarabien og dets kongehus, som ellers har fungeret som en trofast USA-vasal gennem årtier.

Saudiarabien har som de fleste øvrige arabiske lande, i modsætning til hvad der var tilfældet under den 1. Golfkrig, sagt nej til at lade de amerikanske militærbaser i landet blive benyttet til et angreb på Irak.

Disse forhold har sat gang i spekula-

tioner om, at Bush-regeringen muligvis også planlægger at erobre og besætte Saudiarabien i forbindelse med felttoget mod Irak - og at Saudiarabien måske er det vigtigste og væsentligste mål for hele denne nye krig om olie og dominans.

Den kritiske journalist Michael C. Ruppert ('From the Wildernes') rejser spørgsmålet: 'Er Irak en afledning fra den virkelige invasion - eller vil Bush forsøge at besætte begge lande på én gang?'

Det saudiske regime er notorisk ustabil - og forhadet. Og dets rigdomme er lokkende. At forvandle den amerikanske militære tilstedeværelse, som har været en realitet siden Golf-krigen, til en regulær besættelse, kan være en af de udviklinger, som Pentagon opererer med.

* * *

Verden bevæger sig hurtigt imod en ny katastrofe. Bush og Blair har stillet sig i spidsen for et kriminelt eventyr, som vil få enorme konsekvenser for den globale fremtid - langt større end Afghanistan-krigen. Den militære opbygning i Golfen og omegn er vidt fremskreden. Danmark er direkte involveret - med A. P. Møllers containerskibe i front.

Af verdens ledere har kun den tyske kansler Gerhard Schröder meldt klokkeklart ud, at Tyskland under hans ledelse ikke vil deltage i eller støtte en krig mod Irak. Det er et populært budskab under **valgkampen** - og et valgløfte, som modkandidaten Stoiber ikke vil afgive.

Krigsmagerne Bush og Blair spekulerer i at presse FN's Sikkerhedsråd til aktiv eller passiv accept af deres forbryderiske felttog og tromle modstanden blandt de allierede i 'anti-terrorkoalitionen' ned, også i forventning om, at når krigen kommer, vil der blive valgt side - for USA.

Golfkrig 2 kan blive den anden største operation i den uendelige krig mod terror, som Bush har proklameret, og den mest omfattende og skæbnsvangre. Nyordningen efter amerikansk mønster af hele Mellemøsten - af verdens oliehart.

Ariel Sharon ser frem til det. Og Anders Fogh Rasmussen lurepasser for at komme med - på fornemmelser.

Vil lave hele Mellemøstkortet om

Høgene i Det Hvide Hus søger mere og mere skingert påskud for at udløse en ny krig, og "Præsident Bush udnytter den forfærdelige menneskelige og antionale tragedie 11. september til i FN at ophidse til krig mod Irak", som den internationalt anerkendt juraprofessor Francis A. Boyle, Illinois University, siger.

Det virkelige mål for denne krig er at lave hele Mellemøstkortet om.

Professor emeritus ved University of Massachusetts Naseer Aruri er forfatter til bogen "The Obstruction Of Peace: The U.S., Israel and The Palestinians." Han har I følgende bemærkninger kort og præcist

sammenfattet den amerikanske højrefløjs hensigter med Mellemøsten:

"Høgene i Pentagon søger at finde vejen til krig . . . Deres egentlige dagsorden er at omkalfatre Mellemøstens strategiske landskab ved ikke bare at tegne kortet fra 2. Verdenskrig om, men også det fra 1. Verdenskrig, ikke ulig hvad de tidligere kolonimagter (Storbritannien og Frankrig) gjorde, da de balkaniserede den arabiske verden og fragmenterede den i mere end 20 svage fyrste- og sheikdommer, og samtidig afsatte Palæstina som en stat for jødiske bosættere fra Europa."

Tunesien:

Hamma Hammami og Samir Taamallah løsladt

Efter at have siddet i fængsel siden den 2. februar i år blev talsmanden for Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT), Hamma Hammami, den 4. september løsladt sammen med et andet medlem af PCOT, Samir Taamallah, som følge af deres "dårlige helbredsstilstand".

De to løsladte afsonede fængselsdomme på henholdsvis 3 år og 2 måneder og 1 år og 9 måneder, domme, der den 31. marts var blevet stærkt reduceret i forhold til de meget høje og groteske domme på over 9 års fængsel, som de to ved en vaskeægte skueproces var blevet idømt den 2. februar.

Derimod sidder to andre PCOT-medlemmer, Abdeljabbar Madouri og Ammar Amroussia, fortsat fængslet og afsoner deres domme på henholdsvis 3 år og 9 måneder og 2 år og 4 måneder for deres medlemskab af det illegale PCOT.

Løsladelsen, der ikke er nogen endelig løsladelse, fordi den er sundhedsmæssigt betinget, kommer efter sultestrejker fra såvel de fængslede som Hamma Hammamis kone, Radhia Nasraoui, en stadig forværret sundhedstilstand hos de fængslede samt et massivt såvel indenlandsk som udenlandsk pres fra de talrige menneskerettigheds- og solidaritetsorganisationer, der kræver ubetinget løsladelse for de fire samt for alle politiske fanger i Tunesien.

*Hamma Hammami løsladt af
helbredsgrunde.
Kampagnen for oprejsning
og frigivelse af Tunesiens
andre politiske fanger fort-
sætter.*

Verdensøkonomien står på nedkøling: fortsat krise

De seneste opgørelser omkring den økonomiske situation i de altafgørende kapitalistiske centre med USA og Tyskland i front med økonomisk afmatning, med faldende eksportproduktion samt stigende arbejdsløshed, afslører kendsgerningerne: at kapitalismen befinder sig i en dyb krise. Det må selv

de borgerlige danske medier og økonomiske eksperter nu nødtvungent erkende.

Den kapitalistiske verdensøkonomi har det alt andet end sundt. Den internationale økonomiske krise har bidt sig fast. Seneste tegn på kapitalismens krise er direkte nedgang i eksportproduktionen, både i USA og Tyskland. Selv de borgerlige superoptimister og ledende repræsentanter for kapitalen, der ellers desperat har klynget sig fast i påstande om, at udviklingen snart vil vende, advarer imod, at en ny recession er på vej.

Konjunkturerne er, som Berlingske Tidende skriver, dårligere end ventet, eller som den økonomiske ekspert, Jesper Bie Olsen fra Nordea, forklarer avisens læsere. Den internationale økonomi er ved at køle ned igen, og eksportordrerne falder meget, meget drastisk. Afmatningen er reel, og den er bredt funderet.

Endnu et bevis for den akutte krise, som den amerikanske og den globale økonomi befinder sig i, er, at forbruget er stagnerende. Den amerikanske

gigant, detailkæden Wal-Mart, har netop kunne melde om skuffende salg. Forbruget er dog blevet holdt oppe af et kraftigt stigende bilsalg som følge af, at de amerikanske bilproducenter har kørt med ekstra billige slagtilbud, så de samlede tal for forbruget afspejler ikke krisens omfang.

Med nyinvesteringer og nyansættelser ser det mere end sort ud i USA. Hvis ikke der kommer gang i nyinvesteringerne snart, så styrer den amerikanske økonomi ud i en (endnu stærkere) nedtur, frygter senioranalytiker i Danske Bank, Lars Christensen, med endnu højere arbejdsløshed, fortsat faldende forbrug og dermed fortsat fald i produktionen og endnu flere arbejdsløse til følge. En ond cirkel, der ikke er megen udsigt til bliver brudt foreløbig.

Den økonomiske krise kradser altså stadigt hårdere i USA og trækker hele den globale økonomi med i sit kølvand. Den globale økonomi går mod ny afmatning. Eller sagt med andre ord - så bliver krisen stadig dybere. Regningen betales af arbejderklassen. I USA, i EU og resten af verden.

Barsebäckværket SKAL lukkes nu!

Denne resolution er blevet afleveret til den svenske ambassade af en række danske miljøorganisationer og partier og initiativet Barsebäckoffensiv.

“Idet en tidsbestemt udskydelse af lukningen af Barsebäckværket er uacceptabel, opfordrer vi den danske regering til sammen med den svenske regering at finde en løsning, så atomkraftværket Barsebäcks reaktor 2 kan lukkes hurtigst muligt eller med sikkerhed som planlagt inden udgangen af 2003. Samtidigt opfordrer vi den svenske regering til at udstede en garanti for, at Barsebäckværkets reaktor 1 ikke vil blive åbnet igen.”

Den 15. september 2002 er der Riksdagsvalg i Sverige, men en hurtig afvikling af atomkraften eller garantier for en hurtig lukning af atomkraftværket i Barsebäck er ikke på dagsordenen hos nogen af de store svenske politiske partier. Tværtimod tyder alt på, at atomkraften igen er på fremmarch i Sverige.

Så sent som d. 11. juni i år vedtog et flertal i Riksdagen efter forslag fra den svenske regering, at der blev indgået en frivillig aftale efter tysk forbillede med atomkraftindustrien om en langsigtet afvikling af atomkraften i Sverige. Ifølge erhvervsminister Björn Rosengren betyder det, at de eksisterende svenske atomreaktorer på trods af folkeafstemningen i 1980 vil fortsætte i drift 30-40 år endnu. Hertil

Barsebäckværket - ingen garanti for lukning.
Den svenske atomlobby er fortsat stærk.

kommer, at for to måneder siden - d. 28. juni - foreslog KASAM - Statens råd för kärnavfallsfrågor - at forbudet i den svenske Kärntekniklag imod at opføre nye atomreaktorer i Sverige snarest muligt bliver ophævet (*Statens Offentliga Utredningar SOU 2002:63*).

Ifølge KASAM burde der så hurtigt som muligt tages en beslutning om at tilvejebringe betingelserne for et stort dimensioneret industrielt oparbejdningsanlæg for atomaffald som dem, der findes i Sellafield i England og i Cap de la Hague i Frankrig.

Det er ikke bestridt, selv blandt tilhængerne af atomkraft, at den radioaktive udledning fra disse oparbejdningsanlæg mindst er den samme som eller overstiger udledningerne fra de

146 kernekraftreaktorer i Europa til sammen.

Barsebäckværket og 11.09

Efter vores opfattelse har de forfærdelige begivenheder d. 11. september sidste år i New York fremskyndet nødvendigheden af en hurtig lukning af Barsebäckværket. En ulykke på atomkraftværket, der er placeret kun 20 km. fra centrum af Skandinavien folkerigeste by, som følge af et terrorangreb er ikke længere kun en teoretisk mulighed.

Ifølge en rapport, udarbejdet af det svenske forsvarsministerium - “*En sekretariatsrapport om samhällets åtgärder mot allvarliga olyckor, Utredningen (Försvarsdepartementet 1987: 01/SOU 1989:86) om kärnkraftsberedskapen*” - som beskriver de beredskabsmæssige følger af en alvorlig ulykke på et svensk atomkraftværk, er følgerne af det værste tænkelige uheld på Barsebäck værket de nedenfor beskrevne. Udregningerne til risikoscenariet blev foretaget af Statens Strålskyddsinstitut, baseret på materiale fra forskningscentret i Risø og Totalförsvarets Forskningsinstitut.

- Evakuering ud til 60 km (hele Ørestadsregionen) i vindretningen ved stor risiko for et udslip.

- Fraflytning for altid ud til 60 km (hele Ørestadsregionen) i vindretning-

HVORFOR VIL USA I KRIG MOD IRAK?

Oplæg v. Klaus Riis, red. Kommunistisk Politik

Hvorfor er det så vigtigt for Bush at udskifte regimet?

Hvilke interesser har olie- og våbenindustrien?

Hvem kan stoppe krigen mod Irak?

Torsdag d. 19. september kl. 19

Medborgerhuset, Kapelvej 44, lokale 209

Arr. Arbejderpartiet Kommunisterne

en inden for nogle timer - og ud til 100 km (halvdelen af Sjælland) i løbet af 1 døgn.

- Fraflytning i flere år ud til ca. 500 km (hele Danmark) i vindretningen inden for 1 måned.

- Evakuering af gravide ud til 500 km i vindretningen indenfor 1 døgn - og ud til 1.000 km (Nordeuropa, en stor del af Skandinavien) inden for 1 måned.

- Anbefaling om at opholde sig indendørs og spise jod-tabletter ud til ca. 1.000 km (Nordeuropa, en stor del af Skandinavien) i vindretningen, inden den radioaktive sky passerer.

- Begrænsninger for bl.a. græssende køer ud til 10.000 km (hele Europa) i vindretningen fra værket.

En forespørgsel af 22/6-02 fra Kristen Touborg Jensen, Medlem af Nordisk Råd og det danske folketing for Socialistisk Folkeparti, til den svenske statsminister, Göran Persson, om, hvorvidt han kunne bekræfte, at aftalen om at lukke Barsebäck-atomkraftværket senest i år 2003 stod ved magt, blev besvaret af erhvervsminister Björn Rosengren på den måde, at han fastslog, at den svenske regerings ambition var, at dette ganske vist burde ske inden udgangen af 2003, men at et flertal i Riksdagen havde besluttet, at reaktor 2 ikke måtte lukkes, før værket elproduktion kunne erstattes gennem elbesparelser og ny tilførsel af el. De investeringer, som værket ejer havde gennemført for over 200 millioner DKK i Barsebäck's reaktor 2, var, efter hvad ministeren havde erfaret, udelukkende af sikkerhedsmæssig karakter.

Der er imidlertid ingen måde at sikre Barsebäckværket imod et angreb som det, der blev rettet mod World Trade Center ... Allerede i 1979 blev Barsebäckværket kritiseret af et amerikansk konsulentfirma, dels for manglende sikkerhed i forbindelse med flyulykker og dels i forbindelse med manglende sikkerhed ved terrorangreb.

Følgende miljøorganisationer og politiske partier støtter denne resolution:

Danmarks Naturfredningsforening, NOAH - Friends of the Earth, O.V.E., Det økologiske råd, Københavns Miljø- og Energikontor, Øko-net, Natur og Ungdom, Enhedslisten

Send Bendt Bendtsen på beskåret bistand

BESKÆFTIGELSESMINISTER Claus Hjort Frederiksen er travlt beskæftiget med sin klapjagt på unge, bistandsmodtagere og arbejdsløse. Forleden meddelte han, at kontanthjælpen til unge skal beskæres generelt med 40 pct. I går rettede han blikket mod et stort samfundsproblem: Forældrene til 'kriminelle børn'. De skal straffes økonomisk for deres børns gale streger, har beskæftigelsesministeren fundet ud af.

Det er imidlertid ikke ministerkollegaen og den konservative partiformand Bendt Bendtsen, han er ude efter. Der skal hverken skæres i ministergage, -pension eller -ben. Derimod har Hjort Frederiksen bunden af "socialgruppe 5" i kikkerten: de ressourcefattige familier på bistand, hvis børn rodes ind i småkriminalitet. Typisk andengenerations indvandrerbørn.

Disse familier, der lever på eller under eksistensminimum, og som må vende hver 25-øre, skal straffes ved at tvinges til at leve væsentligt under eksistensminimum. I Claus Hjort Frederiksens forskruede sind skulle det både være en støtte til familierne og kriminalitetsbekæmpelse.

DA AL LOGIK OG ERFARING fortæller, at et liv under eksistensminimum indbyder til fattigdomskriminalitet for børn og voksne, står forslaget om økonomisk straf i skærende modsætning til de erklærede gode intentioner.

Hjort Frederiksens umenneskelige forslag udpønset i de velnæredes lænestole vil yderligere ødelægge tilværelsen for nogle af samfundets svageste.

Hjort Frederiksen vil gennemføre en lov, der gør det muligt at trække i kontanthjælpen til familier, der bryder aftaler om at forbedre deres børns adfærd.

- Det skal have en sanktion at bryde en kontrakt. Det er uacceptabelt, at disse mennesker oplever, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvordan man opfører sig moralsk og menneskeligt i det danske samfund, siger den menneske-

glade og moralske Claus Hjort Frederiksen, mens han tager ladegreb på elefantbøssen.

En kontrakt kan eksempelvis gå ud på at følge børn i skole og holde dem hjemme om aftenen for at hindre, at de begår kriminalitet.

Det gør man f.eks. i England, hvor den engelske højreregering under Tony Blair har fået gennemført tilsvarende "socialgruppe 5"-lovgivning og er begyndt at sætte forældre, der bryder sådanne moralske og menneskelige kontrakter, i spjældet.

Så langt vil Hjort Frederiksen ikke gå. Måske det kommer for tæt på ministerkollegerne.

I HELSINGØR KOMMUNE HAR man allerede gennemført eksperimenter med at straffe sigøjnere økonomisk, hvis børn ikke dukkede op hver dag i skolen. Erfaringerne var særdeles gode, mente kommunens velnærede vogtere - der imidlertid havde overtrådt loven ved at straffe de skoletrætte børns forældre økonomisk.

De skal nu have hjælp: Loven skal laves om. "Socialgruppe 5" bør ikke få børn. Og hvis de får det alligevel, skal forældrene straffes økonomisk, hvis de ikke tilpasser sig det humane danske samfund på Hjort Frederiksen og Co.s præmisser. Arbejde skal de i al fald ikke have, mener beskæftigelsesministeren.

Forældre til børn fra "socialgruppe 1", der begår alvorlig narkokriminalitet, bør derimod have regeringens, mediernes og det danske folks fulde sympati og støtte.

Slutdeklaration fra Det 6. Internationale Seminar

“Revolutionens Problemer i Latinamerika”

Tema: Imperialistisk krig, terrorisme og arbejdernes og folkenes kamp

Quito, Ecuador 15.-19. juli 2002

Imperialismen har - i sin iver efter maksimalt at udnytte de rigdomme, som er skabt af folkene, og konsolidere sit verdensherredømme - udløst en ny politisk-militær offensiv imod verdens folk.

Men på alle breddegrader kæmper arbejderne og folkene imod krisens virkninger og for at bryde herredømmets kæder og erobre deres uafhængighed og frihed. Sådan ser vi - de delta-gende politiske partier og organisationer i Det 6. Internationale Seminar “*Revolutionens Problemer i Latinamerika*”, afholdt i Quito, Ecuador, fra den 15. til 19. juli 2002 - verden i dag.

Begivenhederne den 11. september sidste år, der demonstrerede den amerikanske imperialismes sårbarhed på sit eget territorium, muliggjorde, at denne - støttet af de øvrige kapitalistiske magter og de herskende klasser i forskellige lande og under påskud af at ville bekæmpe terrorismen - kunne erklære krig mod alle, der modsætter sig dens planer. Herved bekræftedes imperialismens aggressive natur og dens egen-skab af at være en kilde til reaktionær vold og krig. Denne adfærd udtrykker dens forfald - ikke dens levedygtighed - og de mange økonomiske problemer, som den skaber og bærer i sig. Dette bekræfter den leninistiske tese, at den nuværende epoke er imperialismens og de proletariske revolutioners epoke.

I den dybe økonomiske og politiske krise, som det kapitalistisk-imperialistiske system er ramt af, findes årsagen til, at imperialismen sætter sin lid til krigen som sikkerhedsventil og som løsning på sine vanskeligheder. Løsningen er lige for tiden en krig mod folkene, og den begrænser sig til bestemte områder på kloden. Selvfølgelig er muligheden for en ny og omfattende storkrig til stede, men dog ikke i umiddelbar nærhed.

Mellemøsten/Centralasien og Latin-

amerika er to hovedområder for imperialistisk interventionisme. Den barbariske invasion af Afghanistan, udtænkt før den 11. september 2001, er en del af denne interventionismes strategi for at kontrollere olie- og gasrigdommene i Mellemøsten og Det Kaspiske Hav, få fodfæste i dette strategiske område og gå videre med dannelsen af en militær ring, der vil dominere regionen og lægge pres på Kina, Rusland og Indien. Irak kunne være et næste mål, efterfulgt af de andre lande, som udgør det, Bush har kaldt “ondskabens akse”: Iran og Nordkorea. Derfor øges koncentrationen af tropper på baserne i regionen, og nye baser er oprettet i Usbekistan, Tadsjikistan og Kirgisistan. USA's krigseskalation berører også Filippinerne i form af tusinder af amerikanske soldaters tilbagevenden og trusler om invasion. USA's militære tilstedeværelse i verden er steget med 20% siden den 11. september 2001. Omkring 300.000 soldater, fordelt i mere end 140 lande, værner om den amerikanske imperialismes interesser.

Den zionistiske stat Israels krig mod det palæstinensiske folk kræver nye ofre, og hovedparten af disse er børn og unge. USA finansierer dette folkemord ved hvert år at give Israel 1,8 mia. dollars i militærstøtte. Alligevel fortsætter det palæstinensiske folk sin heroiske befrielseskamp og vinder sympati og støtte fra verdens folk. Bush-regeringens beslutning om at anerkende det palæstinensiske selvstyre betyder ikke en ændring i dens holdning til konflikten, men den skal dæmpe spændingerne i de arabiske lande for at kunne gå videre med invasionen af Irak.

I Latinamerika forsøger den imperialistiske interventionisme på den ene side at kontrollere sine energiressourcer og Amazonas-regionens biodiversitet og på den anden side at dæmpe fremgangen i folkenes kamp. Plan Colombia har fået en større betydning med Det Andinske Initiativ, hvis formål ikke er bekæmpelsen af narkohandel

og -produktion, men derimod nedkæmpelsen af oprøret i Colombia og mas-sernes kamp, der ganske hurtigt udvikles i adskillige lande. Dertil kommer ønsket om at etablere nye militærbaser forskellige steder på kontinentet. Den amerikanske imperialisme forbereder overgange til diktatur gennem reaktionære statskup, som forsøges og forsøges i Venezuela. Og gennem gældende regionale og subregionale aftaler som Det Panamerikanske Frihandelsområde (ALCA) og Plan Puebla-Panama styrker den sit herredømme.

Alt dette viser os imperialismens aggressivitet og den vold, den udløser. Dette er terrorisme ligesom den økonomiske nedskæringspolitik, som de afhængige lande påtvinges, og som har betydet elendighed for millioner af arbejdere. Terrorismen er imperialismens permanente og sofistikerede former for aggression med brug af alle typer af våben for at underkue folkene. Terrorismen er de umenneskelige og årelange blokader af Cuba, Irak, Libyen og Nordkorea, blokader, som vi fordømmer.

Vi ser i dag et nyt stadium i de imperialistiske magters kamp og rivalisering, der handler om at erobre nye indflydesområder, om en nyopdeling af markederne i verden. Selvom den amerikanske imperialisme anvender en magt- og vasalpolitik, er der en gruppe af imperialistiske magter, der også strider om områder og laver alliancer og blokke, fordi de ikke er indstillet på at “afgive” det, som de betragter som deres. Den amerikanske imperialisme, støttet af sin militære styrke, søger at konsolidere sit hegemoni og udgør i dag den stærkeste magt, men den er ikke den eneste.

Selvom begivenhederne den 11. september markerer et punkt i den internationale politik, har de grundlæggende fænomener i verden ikke ændret sig. De imperialistiske magter undertrykker

de afhængige, nykoloniale og semikoloniale lande, og sammen med de herskende lokale klasser udbytter og undertrykker de folkene. Rivaliseringen mellem monopoler og imperialister fortsætter, og arbejderklassen og folkene organiserer sig og kæmper imod interventionisme og krigspolitik og for uafhængighed, demokrati og revolution.

Arbejdernes og folkenes kamp er ikke blevet svækket, tværtimod finder der en genoplivning og udvikling sted. Aktioner forekommer oftere og har vundet i bredde og dybde. Folkenes opvågning er tydelig på alle kontinenter, og i deres kamp genvinder arbejderklassen, hvorom nye sociale lag forenes, til stadighed terræn. Revolutionens vinde blæser i verden, og det er ikke en drøm. Det er en realitet!

Den store opstand i Argentina i december sidste år, der højnede massernes kamp til et højere niveau og skabte en ny situation, som satte spørgsmålet om folkemagten på dagsordenen, var en kæmpe inspiration for folkene. I Paraguay, Bolivia, Peru og Ecuador har modstanden mod privatiseringer og den nyliberale model fundet store og sejrige udtryk. I Colombia gør folket og oprørsbevægelsen modstand mod militariseringen, fasciseringen og statsterrorismen. Det venezuelanske folk kæmper mod den amerikanske interventionisme og hejser suverænitets og demokratets banner. Europa har følt arbejderklassens kamp i adskillige lokale og landsdækkende strejker. Alt i alt rystes kloden, og en morgendag med frihed for folkene anes.

I Latinamerika eksisterer der gunstige betingelser for den revolutionære kamp, for dem der som vi ønsker at gennemføre radikale økonomisk-sociale forandringer. Virkningerne af den kapitalistiske krise skaber bedre betingelser end før for arbejderklassens og folkenes kamp, organisering og bevidstgørelse med det sigte at opnå uafhængighed, folkemagt og socialisme. Med dette mål kæmper vi for massernes materielle og åndelige krav og deres demokratiske og politiske rettigheder. Dette er en aktuell opgave for de

nuværende generationer. Arbejderne og folkene ønsker fred, men vi forstår, at for at opnå det må vi fjerne dem, der lever af krig. I vores kamp for social og national befrielse, står vi i dag over for faren for en ny imperialistisk krig, over for hvilken vi ikke sænker vort banner, og endnu mindre lukker os inde i en reaktionær nationalisme. Hvis imperialisterne på ny sætter verden i brand, så må folkene svare igen med revolutionær krig, med massernes kamp for at gøre en ende på dette system, for at erobre den nye verden, arbejdernes verden, socialismen og kommunismen. Denne vej er den eneste vej til at opnå virkelig fred.

De historiske erfaringer viser os, at for revolutionens sejr er det nødvendigt med en stærk massebevægelse, en stærk fortrop i arbejderklassen og et passende instrument til at sikre udøvelsen af massernes revolutionære vold som svar på den vold, som de herskende klasser udløser. Er disse betingelser ikke til stede, kan man ikke nå de strategiske mål, der inspirerer os. Vi revolutionære handler i den nuværende etape for at samle kræfter for revolutionen.

Revolutionen er massernes værk, og i den bevægelse må arbejderklassen indtage sin fortropsrolle. Men arbejderklassen er nødt til at handle med andre folkelige klasser og lag ved brug af en passende enhedspolitik, der sikrer dens ideologiske og politiske ledelse.

I kampen mod imperialismen er det påtrængende nødvendigt at skabe en bred antiimperialistisk front, der gradvist vil dannes gennem handling, gennem kampen i hvert af vore skyttegrave og gennem de koordinerede aktiviteter, som folkene udvikler på regionalt og internationalt niveau.

Særlig interesse må vi revolutionære organisationer vie ungdommen for at integrere den i den antiimperialistiske, demokratiske og revolutionære kamp og for i et stort omfang at inkorporere den i vore rækker.

Vi underskrivende organisationer gentager vores internationalistiske overbevisning og forpligtelse over for arbejderklassen i vore lande og i hele verden.

Vi har været enige om disse holdninger ved Det 6. Internationale Seminar "Revolutionens Problemer i Latinamerika", der har dannet ramme om en åben og ærlig diskussion med gensidig respekt, en ramme, der om et år vil åbnes endnu engang.

Quito, 19. juli 2002

**Argentinas Revolutionære
Kommunistiske Parti (PCR)**
Belgiens Arbejderparti (PTB)
**Brasiliens Revolutionære
Kommunistiske Parti (PCR)**
**Colombias Kommunistiske
Parti/Marxister-Leninister (PCdeC-
ML)**
**Den Dominikanske Republiks
Kommunistiske Arbejderparti
(PCT)**
**Perus Kommunistiske Parti/Rødt
Fædreland (PCP-Patria Roja)**
**Tysklands Marxistisk-Leninistiske
Parti (MLPD)**
Ray O. Light-gruppen, USA
**Ecuadors Marxistisk-Leninistiske
Kommunistiske Parti (PCMLE)**
**Demokratisk Folkebevægelse
(MPD), Ecuador**
**Ecuadors Revolutionære Ungdom
(JRE)**

OKTOBER BOGBUTIK
København
inviterer til
OPRYDNINGSSALG

Fredag den 13. 9. kl. 15 - 19
 fra 15.30 - 18 med kaffe og snak
lørdag den 14.9. kl. 10 - 16
søndag den 15.9. kl. 12 - 16

5 for 10 kr

3 for 10 kr

6 for 50 kr

**alle andre bøger nedsat
 med 25%**

Stort udvalg af ungdomsbøger,
 krimi'er, digtsamlinger, romaner,
 samfundslitteratur mm., samt
 særlige tilbud fra de marxistisk-
 leninistiske klassikere

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Tirsdag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Den mexicanske Højesteret godkender den Indianske Lov

321 indianske kommuner i Mexico havde indbragt indsigelser mod grundlovsreformens gyldighed, men med stemmerne 8 mod 3 valgte højesteretsdommerne at godkende den meget omdiskuterede Indianske Lov.

Loven er af bl.a. den Nationale Indianske Kongres, der samler repræsentanter fra flertallet af Mexicos over 60 forskellige indianske folkeslag, betegnet som racistisk og i modstrid med San Andrés-aftalerne fra 1996 om

de oprindelige folks rettigheder og kultur.

Også den indianske oprørsbevægelse EZLN, der sammen med den mexicanske regering var underskriver af San Andrés-aftalerne, erklærer sig i modstand mod den Indianske Lov.

Internationalt Forum
Griffenfeldsgade 41
2200 Kbh. N

FREDSKONFERENCE

WEEKENDEN DEN 28-29. SEPTEMBER 2002

Sted: TiB (Træ-Industri-Byg, Afd. 27)

Mølle Allé 26, 2500 Valby

Lørdag den 28. september
kl. 13-18.00:

- Hvor bevæger 'krigen mod terror' sig hen?
- USA's globale strategi
- Irak - den ny krig Bush-regeringen forbereder

Lørdag aften fest

Søndag den 29. september
kl. 9.30 - 16.00

- Palæstina - et globalt brændpunkt gennem et halvt århundrede
- EU's rolle i krigen mod terror og opbygning som militær stormagt
- Danmark - krigsdeltagelse og krigsproduktion

Debat om de enkelte temaoplæg og generel debat om fredsbevægelsens mål og opgaver.

Vedtagelse af fælles udtalelse

Undervejs præsentationer af deltagende grupper og organisationer.

Blandt oplægsholderne Dorte Grenaa, Ron Ridenour og Naser Alsehli

Arr. Stop Terrorkrigen

Lusk, luskebuks og luskepeter

Ifølge min nudanske ordbog af ældre årgang betyder *lusk*, at der er noget *ikke helt korrekt* ved sagen, og en *luskepeter* er en lumsk og upålidelig person. *Luskebuks* er ikke medtaget, men jeg mener, at det falder sådan ca. midt imellem.

Der er mange af de ting, der er refereret i pressen de sidste 14. dage, der får mig til at tænke på *lusk*.

For det første og det værste er der USA-EU forhandlingerne om en udleveringsaftale, der kommer frem i lyset nu i anledning af den amerikanske justitsminister John Ashcrofts besøg. Forhandlingerne har stået på i hemmelighed i et halvt år og er endnu et led i rækken af fascistiske tiltag, der skal *luskes* igennem under overskriften 'krig mod terror'. Udleveringsaftalerne handler om udleveringer af alle slags personer, uanset statsborgerskab og beviser, samt udlevering af oplysninger. Alt sammen uden om de nu gældende retsregler og med dertil hørende nye vidtgående beføjelser til politi og efterretningsvæsen til overvågning og beslaglæggelser. For mig at se er det endnu et stort skridt på vejen til fjernelse af demokratiske rettigheder og muliggørelse af en fascistisk statsdan-

nelse.

For det andet og i mindre skala er der slagtingerne af databaser på Danmarks Statistik. Det handler både om at smide barnet ud med badevandet, men også om at skjule virkeligheden i dagens Danmark. Vi er et land, hvor valutaen står stærkt, hvor der kun er ringe arbejdsløshed, ingen sulter, miljøet er godt og kun få har problemer. Sådan skal verdensbilledet se ud, og hvis der er nogen statistikker, der kan vise noget andet, så er det bare ud med dem. Vi behøver ikke at vide noget om ozonlagets tilstand, jordforureningen, pesticider i drikkevandet, fordelingen af færdselsuheld over året, forbruget af alkohol eller børns levevilkår - men statistikker krævet af monopolkapitalen i EU skal der til gengæld være i bunkevis. Statistikker, og hvad de egentlig viser, har altid været et omdiskuteret emne. Det viser sig her helt klart, at statistikker med et indhold, der ikke passer den herskende klasse, simpelthen ikke skal findes. Et mangelfuldt og usandt billede af virkeligheden skal *luskes* igennem.

Til sidst vil jeg nævne journaliststrejken. Det er blevet sagt og gentaget alle vegne, at de højtlønnede journalister strejker mod indførelsen af ny løn. Der er en del *lusk* med i informationerne her. Journalisterne fik indført ny løn for alle nyansatte fra 1999, hvilket bl.a.

betyder, at der er meget store lønforskelle i dag, dvs. få stjerner og mange vandbærere. Den overenskomst, der strejkes mod nu, indeholder en udgave af ny løn, de selv kalder: *Ny løn light eller ekstrem*. Hovedpunkterne heri er

- at mellem 1/2 og 2/3 af den samlede lønsum skal gå til ny løn.

- at alle forhandlinger om ny løn skal være individuelle, uden tillidsmandsmedvirken.

- at DR enerådigt bestemmer ny lønsummens fordeling.

- at kompensationen for uvarslet natarbejde forringes.

Så vidt jeg kan se, bliver der stort set kun det personlige slagsmål med nærmeste leder tilbage som lønforhandling. Det er da en effektiv måde at demontere fagforeningerne på. Alle arbejdspladser, klubber og fagforeninger bør straks gå i aktion og sende støtteklæringer og invitere journalisterne strejkepatrolje til at komme og fortælle om deres kamp; der er allerede mange større arbejdspladser, der har gjort det. Der er lavet en flot informativ hjemmeside om konflikten på www.drkonflikt.dk.

GBe

Kommunistisk Politik

Abonnementstilbud

efterår 2002

Gælder ikke nuværende
betalende abonnenter
gælder i perioden 1.9. - 3.11. 2002

5 nr for 25 kr

Ja Tak _____

Navn _____

Adresse _____

Kuponen indsendes til
Kommunistisk Politik
Willemoesgade 58E
2100 København Ø

At være høflig

At være høflig, og bukke og skrabe
for den overmægtige,
er stærkt forbundet med udtryksformen,
- jeg bærer med smil min byrde,
- som igen er i sammenhæng
med det velkendte,
- enhver er sin egen lykkes smed,
- og det hele
er en samfundsforms måde at indbilde
andre sin indbildte overlegenhed, - nemlig,
- den altødelæggende og destruktive,
- kapitalisme.

NB

I Århus-konferencens kølvand

Den landsdækkende tillidsmandskonference i Århus blev i foråret lagt stort op. Det skulle være det foreløbige højdepunkt i kampen mod den borgerlige VK-regering. Bevægelsen fik sit første samlede udtryk, da den mødtes i Silkeborg for ret præcist et halvt år siden. Her indeholdt de vedtagne udtalelser en rimeligt radikal retorik: Roen på landets arbejdspladser kunne ikke garanteres, og regeringen ville sætte fredspligten over styr, hvis den fortsatte sine angreb på fagbevægelsen. VK (& O) besluttede at vedtage sin deltidslov.

Samtidigt tog bevægelsen til i styrke. En planlagt faneborg på Christiansborg Slotsplads den 20. marts blev til en regulær markering, hvor blandt andet lufthavnsarbejdere, stilladsarbejdere og sceneteknikere fra Det kongelige teater nedlagde arbejdet, hvilket skete i modvind fra det københavnske tillidsmandsnetværk.

Protestbølgen fortsatte frem til andenbehandlingen af deltidsloven, hvorefter arrangørerne af weekendens konference satte et foreløbigt punktum med henvisning til, at det næste skridt skulle være tillidsmandskonferencen i Århus den 7. september. Finn Sørensen, formand for bryggeriarbejderne og medarrangør, udtalte med store armbevægelser, at man kunne forvente flere tusinde deltagere.

Det satte bevægelsen og protestbølgen i stå. Armbevægelserne blev erstattet af en række læbebekendelser. Den betegnende ringe mobilisering til konferencen satte sine spor. Kun ca. 50 flere end på Silkeborgkonferencen mødte op – uden de store forventninger, hvilket ikke var uberettiget, da arrangørerne ikke havde stillet andet i udsigt.

Hans Jensen, formand for selveste LO, var inviteret som indledende taler. Han brugte tiden på at slå to ting fast, at ”når

For et halvt år siden brystede de ledende kræfter i netværket for tillidsrepræsentanterne i København sig af, at de selvstændigt var i stand til at udløse en masse bevægelse – og så kunne LO jo følge trop, hvis de ville. Denne vilje mangler efter sidste weekends tillidsmandskonference.

Sammen med Socialdemokratiet afventer man nu et nyt Folketingsvalg om tre år.

Faglig kommentar

man ønsker indflydelse, indebærer det også et medansvar, og arbejdsmiljøpolitikken har absolut topprioritet”, hvorefter han forlod mødet. Han gav sig ikke tid til at lytte til repræsentanterne fra gulvet.

Omkring 800 tillidsrepræsentanter fik efter en række oplæg halvanden time til debat, hvilket 33 benyttede til at koge et indlæg sammen til et par minutter. Udgangspunktet for diskussionen var to vigtige forslag til udtalelser: En politisk udtalelse og en aktivtetsudtalelse.

Det karakteristiske for den politiske udtalelse er dels, at den er rensset for arbejdspladsernes krav om bedre løn og mindre arbejdstid, og dels, at den fastslår karakteren af en aktiv fagbevægelse, der med brede penselstrøg fastholder de socialdemokratiske termer om solidaritet og demokrati kombineret med nytænkning. Allerede her lurer spøgelse, om arrangørerne mener, at

strejkevåbenet er passé.

Dette blev understreget i forslagene til aktiviteter, der indeholder en faneborg foran Christiansborg på en lørdag (den 5. oktober), som skal opfølges af tre konferencer det næste halve år. Det lykkedes SiD-Hillerød at få tilføjet en aktivitet, som konferenceledelsen ikke kunne komme uden om: en landsdækkende aktionsdag, hvis regeringen griber ind i fagbevægelsens ”fri” forhandlingsret.

Det slående ved konferencen var en konfirmering af enigheden mellem partipolitiske faglige kræfter spredt fra Socialdemokratiet over SF, Enhedslisten og IS ud til de revisionistiske deltagere fra KP/D og DKP/ML. Det eneste ”krudt”, der blev fyret af fra den kant, bestod i, at kravene skulle fastholdes uanset regeringssammensætning, hvilket er et yderst relevant indspark, som dog let blev tacklet af Finn Sørensen fra konferenceledelsen, der imødekom synspunktet kombineret med en kommentar om, at lige nu gælder det fokus på den borgerlige regering.

Mange konferencedeltagere ønskede tydeligvis en mere radikal udgang på mødet, men mangelen på det organisatoriske alternativ var til at overse. For et halvt år siden brystede de ledende kræfter i netværket for tillidsrepræsentanterne i København sig af, at de selvstændigt var i stand til at udløse en masse bevægelse – og så kunne LO jo følge trop, hvis de ville.

Denne vilje mangler efter weekendens tillidsmandskonference. Med andre ord har den partipolitiske venstrefløj understreget, at den ligger under for den venstresocialdemokratiske linie, der afventer et nyt Folketingsvalg om tre år.